

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΕΛΙ ΕΚΑΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΠΟΥ 14.
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθ. Πειραιῶς

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

ΚΤΟΣ τούτων αἰ ποικίλαι παρατηρήσεις καὶ τὰ φαινόμενα ἀπέδειξαν ἐν κύκλῳ ἀρκούντως εὐρεί, ὅτι ἀπαλαττομένων τῶν Πνευμάτων τῶν ὑλικῶν αὐτῶν δεσμῶν, δύνανται νὰ ἐκδηλῶνται πανταχόσε, ὅπου ὑφίσταται συμπάθεια πρὸς ἄτομόν τι, ἐν τῇ γῆ, καὶ ἰδιά ὁσάκις ἡ συμπάθεια αὕτη μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ πνεύματος τυγχάνει ἀμοιβαία· οὐδ' εἶναι πλέον ἀναμφισβήτητον, ὅτι τὰ πνεύματα αἰσιώτερον ἐκδηλοῦνται πρὸς τὰ μέρη. ἔνθα ἡ ἀνάμνησις τὰ προσκαλεῖ. Οἱ ἀρχαῖοι ραββῖνοι ἀνεγνώρι-

σαν τὴν ἀλήθειαν ταύτην, οἱ δὲ τελευταῖοι καθβαλισταὶ (*) ἐπίστευον ὅτι ἡ ζωικὴ καὶ ρευστὴ ψυχὴ διαμένει παρὰ τῷ σώματι μέχρι τῆς ἐντελοῦς αὐτοῦ ἀποσυνθέσεως. Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους ραββίνους ἡ στενὴ αὕτη σχέσηις, τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος, διαρκεῖ ἐπὶ ἔτος καὶ

τὴν δοξασίαν ταύτην ἐδανείσθησαν ἀπὸ τῆς ἐκ τῶν ὁσῶν τοῦ Ἑλισσαῖδ ἐκτελέσεως τοῦ θαύματος ὅπερ ἀκριβῶς γέγνετο ἐν ἔτος μετὰ τὸν θάνατόν του.

Οἱ Ἴνδοι ἐδόξαζον ὡσαύτως, ὅτι δεσμός τις ἐπικρατεῖ μεταξὺ ψυχῆς καὶ θνητοῦ σώματος, ὅτι τὰς κηδείας συνοδεύουσιν ἀφανῶς αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων, ὅτι παρίστανται αὐταὶ ἐν ὥρᾳ πενθίμων γευμάτων, θρησκευτικῶν τελετῶν, κτλ. Κατὰ τὰς ἱερὰς δὲ τῶν ἀρχαίων Περσῶν παραδόσεις, αἱ ψυχαὶ περιφέρονται περὶ τοῦ σώματος τῶν, μέχρι τῆς τετάρτης ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους, ἡ ψυχὴ ἐπὶ μακρὸν χρόνον διαμένει παρὰ τῷ σώματι, ἥτοι μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἀποσυνθέσεως αὐτοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο ἴσως, ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν ὅσον ἐνεστὶ ἀποσύνθεσιν τῶν σωμάτων, ἐτάριχευον τότε ταῦτα, διατηροῦντες οὕτω τὴν στενὴν μετ' αὐτῶν συνάφειαν τῶν ψυχῶν.

Ἄλλὰ τὴν γνώμην ταύτην ἀπεδέχθησαν καὶ οἱ Ἕλληνες, ὅτινες μετὰ τὴν κηδείαν παρέθετον γεύματα πολυτελῆ καὶ ἐτέλουν ἐπίσημους μετὰ παιγνίων ἐορτάς. Οὕτως εὐρίσκομεν τοιαύτας γενομένας μετὰ τὴν κηδείαν τοῦ Πατρόκλου, (Ἰλλιάς ΚΓ') διότι ἐπίστευον, ὅτι οὕτω νύχαριστων τὴν ψυχὴν τοῦ τεθνεώτος. Ἡ ψυχὴ τοσοῦτον στενὰς σχέσεις μετὰ τοῦ θνητοῦ σώματος διατηρεῖ, ὥστε κυρίως τῇ ψυχῇ ἀποδίδονται πᾶσαι αἱ ἐπικηδεῖοι τιμαὶ (Βιργίλιος. Αἰνειάς Δ', 34).

Κατὰ τὸν Πυθαγόραν, ὅστις πολλὰς, ὡς καὶ πλεῖστοι ἄλλοι διόσημοι Ἕλληνες, ἰδέας παρὰ τῶν Αἰγυπτίων παρέλαβεν, «αἱ ψυχαὶ διαμένουσιν ἐπὶ τινὰ ἐπιχρόνον παρὰ τὸν τάφον ἢ τοῖς περὶξ. (1)

Ὁ Ἰάμβλιχος (*) (Βίος Πυθαγ. 139

(*) Μύσται σοφοί, περὶ τὴν Ἑβραϊκὴν κάββαλαν ἢ τὴν μυστικὴν καὶ ἀλληγορικὴν ἐρμηνείαν τῆς παλαιᾶς διαθήκης καταγιγνώμενοι (Ἑβρ. Kabbal h), ἀπόκρυφος παράδοσις, ἐκ τοῦ Kibb, κρύπτειν.

(1) Νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος, γενν. περὶ τὰ τέλη τοῦ

148) λέγει, ότι ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ Φιλολάου (*) παρὰ τὸν τάφον του· ὁ δ' ἀκούσας ταύτην διηγήθη τοῦτο τῷ Εὐρύτω, ὅστις τὸν ἠρώτησε, τί εἶδος ἀρμονίας ἐνεῖχεν ἡ φωνὴ τῆς ψυχῆς ταύτης, καθόσον, κατὰ τοὺς πυθαγορείους, τὴν εὐδαίμονα κατάστασιν τῆς ψυχῆς ἰδίως διακρίνει φωνὴ ἀρμονικωτάτη καὶ μελωδικωτάτη ἀπὸ μέρους αὐτῆς.

Ὁ δὲ Πλάτων (Φαίδων, 80, 113 καὶ 114) λέγει, ὅτι αἱ ἔχουσαι αἰσθητικὰς τάσεις ψυχαὶ ἴστανται ἄνω τοῦ τάφου τοῦ σώματος των.

Κατὰ τὸν **μεσαίωνα** ἡ ἰδέα αὐτῆ τοῦ Πλάτωνος εἶχε λάβει μεγάλην ἐπίτασιν καὶ ἐνόμισον οἱ τότε ἄνθρωποι, ὅτι τὰ δυστυχεῖς μόνον καὶ γήινα πνεύματα διατηροῦσι στενὰς σχέσεις μετὰ τῶν θνητῶν σωμάτων των. Καὶ δὴ ἐσύγχιζον ἐνίοτε ταῦτα πρὸς τοὺς δαίμονας καὶ τὰ κακὰ Πνεύματα, ἰσχυριζόμενοι, ὅτι οἱ δαίμονες ἰδίως ἐκδηλοῦνται ἐν τοῖς νεκροταφείοις, πρὸς ἐκδόβωσιν τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἱερὰ Βίβλος ὅμως ἀποκρούει ταῦτα, διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ θαύματος τῶν **ὄστων τοῦ Ἑλισσαίου**, ὅστις ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἁγίων προφητῶν, κτλ. Τὸ δὲ πλεῖστον τῶν συγχρόνων ἡμῖν ἱερέων καὶ κληρικῶν ἀποδέχεται δυστυχῶς λελανθασμένως τὴν ἀντι-βιβλικὴν ταύτην πλάνην, συμμεριζομένων τὴν γνώμην τοῦ Πλάτωνος, ἐνῶ ἡ περιεχομένη ἐν τῇ Βίβλῳ ἀλήθεια εἶναι ἀξιοσημείωτος.

Οἱ Σῖναι ἐδόξαζον, ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν μὴ πολὺ κακῶν ἀνθρώπων, ὡς καὶ τῶν μὴ πολὺ ἀγαθῶν, ἐπὶ πολὺν χρόνον πλανῶνται παρὰ τοῖς τάφοις αὐτῶν καὶ ἴπτανται περὶ τῶν μερῶν, ἐνθα ἔχουσι ζῆσιν ἐν τῇ γῆ, φερόμεναι ὑπὸ τοῦ γοήτρου τῆς ἀναμνήσεως. Τοῦτο δὲ ἐθεωρεῖτο οὐχὶ μόνον ὡς ποινή, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐξιλέωσις, ἂν δηλονότι μετενόουν καὶ ἐπεκαλοῦντο τὴν θεῖαν ἐπιείκειαν.

Κατὰ τὴν ὁμόθυμον γνώμην τῆς ἀρχαιότητος, στενὸς δεσμὸς ὑφίσταται μετὰ τῆς ψυχῆς καὶ τεθνεώτος σώματος, συνεπεία τοῦ ὁποῖου καθιερώθη ἡ ἐπίσημος τελετὴ τῶν κηδεῶν, ἡ καθιέρωσις τῶν μνημείων καὶ ὁ σεβασμὸς ἐν γένει πρὸς τοὺς νεκρούς. Τουντεῦθεν ἀπεδίδοντο τοῦτοις αἱ ὀφειλόμεναι τῇ ψυχῇ τιμαί. Τουντεῦθεν ὁ πόθος τῶν ἀνεψιῶν νὰ ἐνταφιά-

ζονται παρὰ τοῖς προγόνους αὐτῶν. Ὁ δὲ Ἀβραὰμ ἠγόρασε θέσιν τῇ Σάρα, (Γένεσις ΚΓ) καὶ πάντες οἱ ἀνεψιοὶ του μέχρι τοῦ Ἰακώβ καὶ τοῦ Ἰωσήφ ἐνεταφιάσθησαν παρ' αὐτῶ. (Γένεσις, ΧLIX 29, 32.)

Ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἐθεωρεῖτο ἱεροσυλία τὸ μὴ ἐνταφιάζειν τοὺς νεκρούς καὶ παραμελεῖν τὰ πρὸς τὰς ψυχὰς αὐτῶν χρέη. Ἐν τοῖς ὀμηρικοῖς δὲ χρόνοις ἐπιστεύετο, ὅτι σοβαρὰ συνέπειαι ἐπικολούθουν ταῖς ψυχαῖς τῶν μὴ ἐνταφιαζομένων σωμάτων. Ἀπηγορεύετο αὐταῖς ἡ εἰσοδος ἐν τοῖς Ἀδύτοις, ἐπλανῶντο δὲ ἀνήσυχτοι καὶ ὑποφέρουσαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' ὅσον εὐσπλαχοὶ χεῖρες δὲν ἐξετέλουν τὰ δι' αὐτοὺς χρέη τῶν συγγενῶν. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐφοβοῦντο μὴ στερηθῶσι τῆς ταφῆς ἢ καταβιβρωθῆ τὸ σῶμα των ὑπὸ τῶν κυνῶν ἢ τῶν κοράκων.

Οἱ ἀρχαῖοι τοσοῦτον ἐπεμελοῦντο τῶν ἑαυτῶν τάφων καὶ τοσοῦτον ἐτίμων αὐτούς, ὥστε πολλοὶ τοῦ χριστιανισμοῦ ὁπαδοί, ὡς ὁ Ἅγιος Κλημέντιος τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ Εὐσέβιος, ὁ Λακτάντιος, ὁ Ἀρνάβιος κτλ. ἐπίστευον, ὅτι τὰ πρὸς τὰς θρησκείας ἀνεγειρόμενα οἰκοδομήματα ἐντεῦθεν ἔλαβον τὴν ἀρχήν.

Ὅτε ὁ ἄνθρωπος ἤρξατο ν' ἀναισθητῆ πρὸς τὰ μετὰ θάνατον, ἔπαυσε καὶ νὰ τιμᾷ καὶ νὰ σέβηται τοὺς νεκρούς. Οἱ Ῥωμαῖοι καὶ Ἕλληνες ἤρχισαν νὰ περιφρονῶσι τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων, ὁπόταν ὁ πνευματισμὸς κατ' ὀλίγον ὑπεχώρει πρὸς τὸν σκεπτικισμόν, τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὸν ὑλισμόν. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ νῦν συμβαίνει.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐφρόνουν, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἐνεταφίαζον τοὺς νεκρούς, διότι ὁ Θεὸς εἶχεν εἶπει τῷ ἀνθρώπῳ, (Γένεσις Γ.): Κόνις εἶ καὶ εἰς κόνιν ἀπελεύσει». Καὶ οἱ Ἑβραῖοι καλεῖτερον θὰ ἐξετέλουν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἐὰν ἀπεδέχοντο τὴν χρῆσιν τῆς ἀποτεφρώσεως καθόσον ἡ πυρὰ μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον εἰς κόνιν ταχύτερον τῆς ἀποσυνθέσεως. Οἱ Ἑβραῖοι ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα τῶν Αἰγυπτίων, Κυρίων των ὡς καὶ τῶν Περσῶν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Βαβυλῶνος. Εἶναι δὲ γνωστὸν, ὅτι ἐν Περσίᾳ τὸ πῦρ ἦτο ἱερόν, ἐτιμωροῦντο δὲ διὰ ποινῆς θανάτου οἱ ἀποτεφροῦντες τὰ πτώματα.

Τὸ ἔθος τῆς ἀποτεφρώσεως τῶν νεκρῶν ἢ μᾶλλον τῆς καύσεως ἀρωματικῶν οὐσιῶν ἐπὶ τῶν νεκρῶν, μόνον εἰς τοὺς

Γ. αἰῶνος, ἤνωσε τὴν μαγίαν μετὰ τῆς θεολογίας καὶ ἐξημέτισεν ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ χριστιανισμοῦ. (*) Μέγας φιλόσοφος πυθαγορικός, Κροτωνιάτης, ἐξέδωκε πολλὰ βιβλία καὶ διεκρίνωσε τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πυθαγόρου. Πρῶτος ἐγνώρισε τὸ πλανητικὸν σύστημα.

βασιλεῖς ἐπεκράτει, ἐνῶ τὸναντίον οἱ χριστιανοὶ τῆς ἀποτεφρώσεως ἐχρῶντο ὡς τιμωρίας σκληρὰς τοῖς αἰρετικοῖς καὶ μάγοις, καθόσον κατὰ τὸν μεσαίωνα ἰδίως, ἐπιστεύετο, ὅτι ἡ ἀποτεφρώσις παρεκώλυε τὴν τῆς σαρκὸς ἀνάστασιν!

Ἡ θεοποιία εἶναι τέχνη τοῦ ἀναπαριστάνειν τοὺς Θεοὺς ἐν προτομαῖς καὶ ἀγάλμασι διὰ τῆς θρησκευτικῆς ἀφιερώσεως καὶ τῶν ἀπορρήτων πράξεων τῆς ἱερᾶς μαγείας. Τῇ δουθείᾳ δὲ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἐπικλήσεως ἐξωγοῦνται τὰ ἀψυχα ταῦτα ἀντικείμενα διὰ τῆς πραγματικῆς παρουσίας τῶν θεῶν, οἵτινες εἶρχοντο νὰ διαμείνωσι παρὰ τοῦτοις καὶ ἐξεδηλοῦντο οὕτω ἐν διαφόροις τρόποις. Ἡ Θεοποίησις αὐτὴ ἐθεωρεῖτο τὸ ἀγιώτερον μέσον τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν θεῶν, ἱερεῖς δ' αἰγύπτειοι καὶ Ἕλληνες ἐξήσκουν αὐτήν.

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτειοι ἱερεῖς, οἵτινες ἐθεωροῦντο καὶ φιλόσοφοι τότε παρ' αὐτοῖς, ἐξέλεγον ἰδιαίτερα μέρη διὰ τὴν λατρείαν τῶν θεῶν, μετὰ τοσοῦτον δὲ ζήλου ἀφιερῶντο εἰς τὰ ἱερά των καθήκοντα, ὥστε **κατόκουν πλοσίον τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεῶν**. Καὶ δὴ μετεκόμιζον ταῦτα ἐν ὄρα λιτανείας.

Τὰ Πνεύματα ἐξωγοῦνται τὰ ἀγάλματα τῶν Θεῶν καὶ ἐκίνουν τοὺς ναοὺς, λέγει ὁ Πορφύριος. Ὁ δὲ des Mousseaux σφάλλει ἰσχυριζόμενος (Μαγεία 11, 85 κλ.) ὅτι αἱ θαυμάσιαι ἐκδηλώσεις καὶ αἱ γεννώσαι τὰ θαύματα εἰκόνες δὲν ὑπόκεινται εἰς γενικοὺς νόμους καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐπλασε τόσον τὰς ἐξαιρέσεις ὅσον καὶ τοὺς κανόνας. Καὶ βεβαίως τὰ θαύματα ταῦτα δὲν ἐκτελοῦνται ἐν παντὶ τόπῳ, οὐδ' ἐπαναλαμβάνονται ἐν πάσῃ εἰκόνι· ὅλα δὲ τὰ ἀγάλματα καὶ πάντα τὰ μνημεῖα δὲν ἀντελοῦσιν εἰς τὴν τῆς ἀμέσου γραφῆς συνεννόησιν. Ἄλλ' ὅμως πόσα φαινόμενα, παρατηρήσεις καὶ πειράματα δὲν ἀπέδειξαν, ὅτι μυστηριώδης δεσμὸς ὑπάρχει μετὰ τῶν ἀγαλμάτων, εἰκόνων καὶ μνημείων καὶ μετὰ τῶν Πνευμάτων ἢ μᾶλλον τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, ὡς αἱ ἀψυχοὶ ἐκεῖναι οὐσίαι ἀντιπροσωπεύουν.

Αἱ θαυματουργοὶ εἰκόνες μεγάλῃ ἀναλογίαν ἔχουσι πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν πνευμάτων **συχνάζομενα μέρη τῆς γῆς**. Τὰ ἀγάλματα, αἱ εἰκόνες τῶν διασῆμων ἀνδρῶν, τὰ ὑπὸ τῶν παρελθουσῶν γενεῶν ἀνεγερθέντα καὶ ἀφιερωθέντα εἰς ἀνάμνησιν αὐτῶν μνημεῖα κτλ. πρὸς διαίωσιν τῆς μνήμης καὶ τῶν καλῶν πρά-

ξεῶν των, εἰσὶν ἰδίως ἐστίαὶ κατάλληλοι πρὸς παραγωγὴν θαυμασίων ὑπερφυσικῶν φαινομένων. Αἱ δὲ ψυχαὶ τῶν πεφημισμένων ἀνδρῶν μόνον ὑπὸ τοῦ μαγικοῦ γοήτρου τῆς ἀναμνήσεως τῶν καλῶν πράξεων των ἐλκύονται πρὸς τὰ μέρη, ἐνθα ἀναμνηστικοὶ ἀνδριάντες διαωνίζουσι τὴν ὑπαρξίν των. Οὕτως ἀποκτῶνται ὑπὸ τῶν πνευματιστικῶν διαλέξεων αἱ ἀπ' εὐθείας γραφαὶ τῶν πνευμάτων, ὡς πολλάκις περιεγράψαμεν καὶ ἐν τῇ «Φύσει».

Πάντες γνωρίζουσιν, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐώρταζον ἐτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πλουτάρχου, ἐξ αἰῶνας μετὰ ταῦτα, ἀγῶνας πρὸς ἀνάμνησιν τῆς λαμπρᾶς νίκης τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ Πausανίου κατὰ τῶν Περσῶν καὶ ὅτι προσέφερον θυσίας ἀναλόγως τῷ ἐλευθερωτῇ αὐτῶν Διί, διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἐδάφους αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀναριθμήτου στρατιᾶς τοῦ ἐχθροῦ. Οὕτως, Πausανίας ὁ Λακεδαιμόνιος, ὅστις ὡς στρατηγὸς καὶ ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων τοσοῦτον συνετέλεσε διὰ τῆς ἰκανότητος καὶ τῆς συνετῆς στρατηγικῆς του εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτην νίκην, ἔλαβε τὸ δέκατον τῶν πλοσίων Περσικῶν λαφύρων. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ὁ Πausανίας ἐμνήθη ἐν τῇ μαντεία καὶ τοῖς μυστηρίοις τῆς νεκρομαντείας, ὅπως καὶ ἐν τῇ στρατιωτικῇ τέχνῃ. Περιεφρόνει δὲ τὴν μῆνιν τῶν ἄλλων Λακεδαιμονίων, οἵτινες ἠθέλον ῥησκινοδύνως νὰ προσβάλωσι τοὺς Πέρσας, πρὶν ἢ λάβωσι σημεῖα εὐνοικὰ παρὰ τῶν μάντεων καὶ τῶν θυσιαστῶν. Βραδύτερον δὲ, ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ, ἀφοῦ κατέλαβε τὸ Βυζάντιον καὶ ὀριστικῶς ἀπέδιωξε τοὺς Πέρσας ἐκ τῆς Εὐρώπης, κραταιωθείς ὑπὸ τοσοῦτων λαμπρῶν ἐπιτυχιῶν, συνῆψε σχέσεις μετὰ τοῦ βασιλέως Ξέρξου τῆς Περσίας, ὅστις τῷ προσήνεγκε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς γάμον καὶ τὴν βασιλείαν συμπάσης τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλ' ὅμως, κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἐσχάτη προδοσίᾳ ἐν Σάρτη, κατέφυγεν ἐν τῷ ναῶ τῆς Χαλκιοῦκου Ἀθηνᾶς, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐξ ἀστίας. Μετὰ τὸν τραγικὸν τοῦτον θάνατον, τὸ πνεῦμα τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρός, ὅστις τοσοῦτον εἶχεν ἐπιδοθῆ ἐν τῇ μαγείᾳ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἠνόχλει καὶ κατετρόμαζε τοὺς Λακεδαιμονίους μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Μάτην δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπεζήτουν νὰ καταπραύνωσι τὰ εἰδῶλα αὐτοῦ ὑψοῦντες ἀνδριάντας καὶ βωμοὺς καὶ

προσφέροντες θυσίας. Ὁ δὲ βαρὺς Θουκυδίδης καὶ ὁ σοφὸς Πλούταρχος ὁμιλοῦσι περὶ τῶν θαυμάτων τοῦ πνεύματος τοῦ διασήμου Πausανίου καὶ τῶν μέσων, ἅτινα ἡ Πυθία τῶν Δελφῶν συνεβούλευε πρὸς καταπράυνσιν τῆς ἐκδικητικῆς ὀργῆς, τοῦ τόσον ἰσχυροῦ, μετὰ θάνατον, ὅσον καὶ ἐν τῇ ζωῇ πνεύματος αὐτοῦ.

Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὸν διάσημον Ἰούλιον Καίσαρα, οὗτινος τὸ ἐξηρηθισμένον πνεῦμα κατεδίωξε τὸν Βρούτον μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἐν τοῖς πεδίοις τῶν Φιλιππικῶν μαχῶν, ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος. Ὡς γνωστὸν δέ, οὐδεὶς ἐκ τῶν φονέων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἐπέζησεν αὐτοῦ πλέον τῶν τριῶν ἐτῶν καὶ οὐδεὶς ἀπέθανεν ἐκ φυσικοῦ θανάτου· τούναντίον ἅπαντες κατεδικάσθησαν καὶ ἀπέθανον διὰ διαφόρου θανάτου· οἱ μὲν ἐν ναυμοχίᾳ, οἱ δὲ ἐν μάχῃ, οἱ δὲ λοιποὶ ἐφονεύθησαν διὰ τοῦ αὐτοῦ σιδήρου, δι' οὗ καὶ τὸν Καίσαρα εἶχον κτυπήσει. (Σουετώσιος. Καίσαρ 89.). Φαίνεται δέ, ὅτι κατὰ τὰς μυστηριώδεις βλέψεις τῆς θείας Προνοίας, τὸ Πνεῦμα τεθνεώτος δύναται νὰ ἐκδικῆται, ἰκανοποιουμένης οὕτω τῆς Νεμέσεως. Περὶ τούτου ἔγραψαν πολλοί. Ὁ δὲ φιλόσοφος Πορφύριος ἐλαεινολογεῖ τὴν ἀνοησίαν τῶν ἀπίστων, οἵτινες ἐν τοῖς ἀνδράσι καὶ ἀπεικονίσει καὶ ξοάνοις οὐδὲν ἄλλο βλέπουν ἢ λίθον, ξύλον καὶ ὠραία σχήματα τέχνης· καθόσον ἡ καλλιτεχνικὴ ἀξία μᾶς εἰκόνας οὐδεμίαν σημασίαν διὰ τὴν θεοποίησιν ἐνέχει. Τὰ δὲ ἀπλά καὶ χονδροειδῆ ἀρχαῖα μνημεῖα, πρὸς ἃ ἐνδιαφέρουσαι ἀναμνήσεις συνδέουσιν ἡμᾶς, προετιμήθησαν ἐν γένει ὑπὸ τῶν πνευμάτων ἀπὸ τῶν ὠραίων βεβαίως ἀνδριάντων τῆς σχολῆς τοῦ Φειδίου.

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΡΡΙΚΟΣ Δ' ΚΑΙ Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 14

Ἐρρίκος ὁ Δ' ἐγεννήθη τῇ 14 Δεκεμβρίου, 14 αἰώνας, 14 δεκάδας καὶ 14 ἔτη μετὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀπέθανε δὲ τῇ 14 Μαΐου. Τὸ ὄνομά του ἀποτελεῖται ἐκ 14 γραμμάτων (Henri de Bourbon). Ἐζησε δεκατετράκις 14 ἔτη, τετράκις 14 ἡμέρας καὶ 14 ἑβδομάδας. Ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ Σατέλ 14 ἡμέρας μετὰ τὴν 14 Δεκεμβρίου, ἐν ἔτει 1594. Ἐνίκησε τὴν μάχην τοῦ 16ῦ τὴν 14 Μαρτίου καὶ ἐδολοφονήθη τὴν 14 Μαΐου, 14 αἰώνας καὶ 14 Ὀλυμπιάδας μετὰ τὴν Ἐνσάρκωσιν. Ὁ Ραβαλλὰ ἀπεκεφαλίσθη 14 ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, ἐν ἔτει 1610, ἀριθμῶ διαρετέμω διὰ τοῦ 14. Καὶ τέλος ὁ μεγαλύτερος βασιλεὺς τῆς φυλῆς Ἐρρίκου τοῦ Δ' ὑπῆρξεν ὁ 14 Λουδοβίκος.

ΠΥΝΓΕΡ καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας ἐν Ἰέννῃ

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΕΝ ΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ (*)

ἐπιστημονικὴ ἔρευνα τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γένει ἀποτελεῖ ἓνα τῶν σπουδαιότατων κλάδων τοῦ Ἐπιστητοῦ. (ἢ μὴ εἴπομεν τὸ ὕψιστον σημεῖον, εἰς ὃ δύναται ν' ἀναρρηγῆ τὸ ἱερατικὸν τοῦ ἰδεώδους κόσμου, ὃν ἐπιδιώκει τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐν πάσῃ τῇ χαρακτηριστικότητι τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ φύσεως. Ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπιστημονικῆς τάσεως ἐπῆλθεν ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῇ θρησκείᾳ. Διὸ καὶ ὁ σοφὸς Πύγγερ ὠνόμασεν αὐτὴν «Φιλοσοφίαν τῆς Θρησκείας», ἐν ἣ αἱ περὶ θρησκείας γνώσεις διευκρινούνται ὑπὸ τῆν ἐπίρροισιν τῶν ἀρχῶν καὶ διατάξεων, ἃς ἡ φιλοσοφικὴ ἔρευνα αὐτῶν ὑποδεικνύει καὶ οὕτως ἀπαρτίζεται ὁ ἐπιστημονικὸς κλάδος τῆς Θεολογίας, ὅστις ἐπεκλήθη παρὰ τοῦ σοφοῦ Πύγγερ «Φιλοσοφία τῆς Θρησκείας», ἀλλ' «ἐπὶ τοῦ παρόντος» λέγει ὁ σοφὸς οὗτος καθηγητῆς, οὐδεμία ὑπάρχει συμφωνία ἐν τῇ θεολογίᾳ, περὶ τοῦ ὁρισμοῦ τῆς τε ἐννοίας καὶ τοῦ ἔργου τῆς Φιλοσοφίας τῆς Θρησκείας, χρηζούσης καθορισμοῦ· διὸ ἐσμὲν ἠναγκασμένοι ν' ἀσχοληθῶμεν ἐν εἰδει εἰσαγωγῆς περὶ τὸν ὁρισμὸν τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ ἔργου τῆς ἐπιστήμης ταύτης. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἐξετάζομεν πρῶτον μὲν τὸ ὄνομα, εἶτα δὲ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς. (Διάγραμμα Φιλοσοφ. τῆς Θρ. ὑπὸ Πύγγερ ἐκδ. Ἀθηνῶν 1902 σελ. 1 εἰσαγ. μετὰφρ. Α. Ἀθανασιάδου, ἐφημ. ἐν Λειψίᾳ). Ἐπειδὴ δὲ οὐδεμία εἰσέτι ὑπάρχει συμφωνία περὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ τούτου κλάδου, διὰ τοῦτο ἐπωνόμασεν αὐτὸ τὸ περὶ αὐτοῦ πραγματευόμενον σύγγραμμα «Διάγραμμα τῆς Φιλοσοφίας τῆς Θρησκείας», καθότι ἐν αὐτῷ, ὡς ἐν διαγραμματι, ἐκτίθενται ἐπιστημονικῶς πάντα τὰ ἀφορῶντα τὸν κλάδον τούτον τοῦ Ἐπιστητοῦ, ὡς ἀποδίδεται οἰοῖται νὰ διατύπωσι ὑπὸ τοῦ Γερμανικοῦ πνεύματος, ἀποτελοῦσα, οὕτως εἶπεῖν, νέον κλάδον ἴδιον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τῆς Θεολογίας, ἀρκετὰ σπουδαῖον καὶ σοβαρὸν, ὃν τοῦ λοιποῦ οἱ ἐπιστήμονες δεξιλοῦσι νὰ παρακολουθῶσιν ἐν ταῖς Ἀκαδημαϊκαῖς αὐτῶν σπουδαῖς, ὡν διαγράφει τὴν πορείαν ἐν ὅλῃ τῇ σχετικῇ αὐτῶν ἐπιστημονικῇ ἀκριβείᾳ.

Καὶ πρῶτον τὸν ὄρον ἐπεξηγεῖ «Φιλοσοφία τῆς Θρησκείας», ὃν θεωρεῖ ἀνάλογον τοῖς «Φιλοσοφίᾳ τῆς Φύσεως, Φιλοσοφίᾳ τοῦ Δικαίου, Φιλοσοφίᾳ τῆς Ἱστορίας κτλ. σημαίνει δὲ αὐτὴ ὡς λέγει ὁ Πύγγερ, τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Φιλοσοφίας ἐφ' ὠρισμένου τινὸς ἀντικειμένου, δηλονότι τῆς Θρησκείας, ἧτοι τῆν φιλοσοφικὴν γνῶσιν τῆς Θρησκείας (Διαγρ. Φιλ. ἐνθ' ἀνωτέρω), ἣν θεωρεῖ διττῶς, ὑποκειμενικῶς καὶ ἀντικειμενικῶς καὶ ὑποκειμενικῶς μὲν θεωρουμένη ὡς κτῆμα ἐκάστου εὐσεβοῦς

(*) Μετάφρασις ὑπὸ Ἀθανασιάδου, ἐφημερίου τῆς ἐν Λειψίᾳ Ἑλλην. Ἐκκλησίας.

ἀνθρώπου σημαίνει ἀναμφιβόλως ἄθροισμα γεγονότων τοῦ ἡμετέρου ψυχικοῦ βίου· ἀντικειμενικῶς δὲ θεωρουμένη ἡ θρησκεία, ὡς κτῆμα εὐσεβοῦς τινὸς κοινότητος, δηλοῖ δύνανται μορφῆς ἐξωτερικῆς, καθόσον αὐτὴ καθορίζει τοὺς τὴν κοινότητα ταύτην ἀποτελοῦντας, ὑποχρεοῦς ὄντας εἰς θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς ἀρχάς, εἰς ὠρισμένους τύπους, καὶ ὠρισμένην περὶ τοῦ βίου θεωρίαν. Πρὸς δὲ αἱ θρησκευτικαὶ γνώσεις προσέρχονται ἐκ δύο πηγῶν, ἐμπειρικῶς καὶ Φιλοσοφικῶς· ἀλλὰ τῆς μὲν ἐμπειρικῆς οἱ πάντες ἔχομεν σχετικὰς γνώσεις ἐκ διαφόρων λόγων ὁρμώμενοι, διὸ περὶ αὐτῆς οὐδεὶς ἐνταῦθα λόγος· περὶ δὲ τῆς Φιλοσοφικῆς γνώσεως πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῖν παρίσταται, ἀναγκάζομενοι νὰ διαστείλωμεν αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τῆς παγκοίνου ἐμπειρικῆς, ὥστε νὰ ἔχωμεν αὐτῆς γνῶσιν ἐκρινῆ καὶ ἀκριβῆ, ὡς ἀνωτέρω βραχυδᾶ ἐρεῖν ἀποτελοῦσης. Ὅμοιάζεται λοιπὸν Φιλοσοφικῆς γνῶσις ἡ τοῦ καθ' ἑκάστον ἀνθρώπου, ἐξεταζομένου οὐχὶ καθ' ἑαυτὸν, ἀπομεινωμένου δηλ. πάντων τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἀκριβῶς ἐν συναφείᾳ πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους, ἧτοι ὡς μέλους τοῦ ὅλου». (Διαγρ. Φιλοσοφ. ἐνθ' ἀνωτέρω.

Καὶ ἐν μὲν τῇ ὑποκειμενικῇ θεωρίᾳ τῆς Θρησκείας ὀφείλει ὁ ἐπιστήμων νὰ καταβάλῃ προσπάθειαν πρὸς κατανόησιν τῶν γεγονότων τοῦ ψυχικοῦ βίου ἐξ αὐτῆς τῆς οὐσίας τῆς ψυχῆς, ὡς ἐρμηνεύει αὐτὴν ἡ καθόλου ψυχολογία· ἐν δὲ τῇ ἀντικειμενικῇ ὀφείλει νὰ μὴ περιορισθῆ εἰς μίαν τῶν θρησκευτικῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀλλὰ νὰ συμπεριλάβῃ μὲς τὴν εὔρεσιν περιφέρειαν τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ ἅπασας τὰς θρησκείας τῶν διαφόρων ἐθνῶν τῆς Γῆς· δὲν πρέπει νὰ περιορίζηται ὁ ἐπιστήμων εἰς τὰς θεωρίας μᾶς καὶ μόνης θρησκείας, ἔστω καὶ τελειοτάτης ἢ ὑπάρχῃ αὐτὴ εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ ὑπάγονται καὶ ἅπαντα τὰ θρησκευτικὰ συστήματα, ἅτινα ἔλαβον διαφόρους μορφὰς κατὰ χρόνον καὶ τόπον. Ἐντεῦθεν ἀγόμεθα εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Φιλοσοφίας τῆς Θρησκείας· ἀλλ' αὐτὴ οὐχ ὁμοίως φαίνεται ὡσαύτῃ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, τούτεστιν εὐθεῖα τις ἀνάπτυξις, ὡς ἀπὸ σημείου τινὸς, ἀπ' ἀρχῆς τινος προβαίνουσα, ἐξελισσόμενη πρὸς τὰ ἔμπροσθ, αὐτὴ φαίνεται ἀρχὴν ἔχουσα τὴν φυσικὴν γνῶσιν, ἧτοι τὴν Φιλοσοφικὴν, ἧς τὸ ψυχολογικὸν μέρος ὁ πολὺς Schleiermacher ἔθετο ἐν ἐπιστημονικῇ ἔξουσίᾳ· οὕτω λοιπὸν σχηματίζονται τρία προβλήματα ὁμοειδῆ μὲν, ἀλλ' ἀπ' ἀλλήλων σχετικῶς αὐτοτελῆ· τὸ ψυχολογικόν, τὸ Ἱστορικόν, καὶ τέλος τὸ Μεταφυσικόν· ὅτι δὲ τὰ τρία ταῦτα παριστάσι τρεῖς διαφόρους ὄψεις τοῦ αὐτοῦ ἐπιστημονικοῦ ἀντικειμένου, στενωὺς πρὸς ἀλλήλας συνδεδεμένους, παρέστησε λίαν σοβαρῶς ὁ μέγας τῆς Γερμανίας Φιλόσοφος Ἐγγελος.

Ἐνεκα δὲ τῆς στενῆς συναφείας τῶν τριῶν τούτων προβλημάτων θεωρεῖται ἀδιάφορον· ἐν τίνος τούτων κατὰ πρῶτον ν' ἀρχίσωμεν τὴν ἐξέτασιν καὶ ἀνάλωσιν· διὸ ὁ ἀείμνηστος Πύγγερ ἤρξατο ἀπὸ τῆς Ἱστορικῆς ἐξετάσεως, πρῶτον λαβὼν ὑπ' ὄψιν, ὡς ἀρχὴν τῆς Ἱστορίας τῆς Θρησκείας, τὴν τῶν ἀγρίων θρησκείαν, διότι καὶ οὗτοι εἶχον θρησκείαν τινὰ, καθ' ἣν ἔφερον σέβας πρὸς διαφόρα φυσικὰ ἀντικείμενα, οἷον λίθους, δένδρα, ζῶα, ἄστρα, σελήνην κλ. ἠναγκάζοντο δὲ πρὸς τοῦτο ἐκ διαφόρων αἰτίων,

ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκ οὐδοῦ, δειλίας, θάμβους καὶ τῶν ὁμοίων παρεπομένων, ἅτινα προσέρχονται ἐκ διαφόρων συμβάντων, προσερχομένων ἐκ φυσικῶν φαινομένων, οἷον, ἀστραπῆς, κεραυνοῦ, σεισμοῦ, βροντῶν, κτλ. Τοσοῦτον δ' ἐπιβρῶσιν ταῦτα ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῶν ἀγρίων, ὥστε οὐδαμῶς τῆς γῆς ἀπαντῶσιν ἄνθρωποι, καίτοι ἄγριοι καὶ ἐν κτηνώδει καταστάσει διαβιοῦντες, μὴ ἔχοντες ὅμως θρησκείαν τινὰ ἀτελεστάτην.

Μετὰ ταῦτα ὁ σοφὸς Πύγγερ ἐν τῷ σοφῷ αὐτοῦ συγγράμματι ἐξετάζει ἐν σχετικῇ ἐκτάσει τὰ θρησκευτικὰ συστήματα. Σινῶν, Ἰνδῶν, Περσῶν, Ἑλλήνων, Ρωμαίων, Αἰγυπτίων, τῶν Σημιτικῶν ἐθνῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπὶ τέλους τῶν Χριστιανῶν, προσπαθῶν ἐξ ὅλων αὐτῶν νὰ ἐξυφάνῃ τὴν γενικὴν Ἱστορίαν τῆς Θρησκείας· πρῶτοι δὲ χρησὶν ταύτης ἐπὶ τὸ γενικώτερον ἐποίησαν οἱ λεγόμενοι Ἀγγλοὶ Δείσταί, θέλοντες νὰ διακρίνωσι παρὰ ταῖς διαφορὰς θρησκείαις ποῖον τὸ ἀληθές καὶ εὐσεβὲς παρ' ἀπίστας ἀπαντῶν, καὶ ποῖον τὸ ἐπουσιώδες καὶ ψευδὲς στοιχεῖον, οὗτινος τὴν χρῆσιν ἔθετο εἰς ἐνέργειαν οἱ διάφοροι θρησκευτικοὶ ἀρχηγοὶ πρὸς ἐπιτυχίαν διαφόρων σκοπῶν αὐτῶν· τοὺς δ' ἀρχηγούς τούτους δὲν ἐβράδυνον ἐπίσης καὶ οἱ πολιτικοὶ νὰ μιμηθῶσι διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, τιθέμενοι οὕτω τὰς θρησκείας ὡς μέσῃ εὐκολίας πολιτικῶν κατορθωμάτων. Ἡ τε ἀρχαία καὶ νεωτέρα Ἱστορία γέμει τοσοῦτων παραδειγμάτων. Ἐδυνηρῶν πολλάκις «ἀλλ' ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα», κατὰ τὸ πολυθρύλλητον Ἰησοῦτικόν λόγιον. Διὰ τοὺς λόγους τούτους κατ' ἀκολουθίαν ἐμορφώθησαν σὺν τῷ χρόνῳ καὶ διάφοροι διδασκαλῆαι, τείνουσαι πρὸς ὑποτιμήσιν τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν συστημάτων ἐν φανατισμῷ μάλιστα καὶ αὐταπαρνήσει, ἐξ ὧν πολλὰ κακὰ προέκυψαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ προκύπτουσιν ὁσημέραι εἰς τὰς διαφόρους χώρας τοῦ κόσμου. Τὰ κακὰ ταῦτα ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γένει παρουσιάζουσι νῦν πολλὰς τὰς ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις, ὧν ἕνεκα ὀλιγώτερον ἢ ἄλλοτε πάσχουσι τὰ ἔθνη· οὐδὲν ἦτον ὅμως πολλῶν ἐτι χρίζουσιν, ὥστε νὰ ἐξηγῶσιν εἰς σημεῖον σχετικῆς εὐμερείας καὶ εὐδαιμονίας ὧν σήμερον ἀτυχῶς στεροῦνται· πρῶτιστον δὲ τῶν μέσων τῶν πρὸς τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἀγόντων ἀνομολογεῖται ὑπὸ πάντων τῶν ἑθνοφρονούντων καὶ ἐλευθέρων πνευμάτων ἡ ἀναγνώρισις τοῦ τελειοτέρου θρησκευτικοῦ τύπου παρὰ πασῶν τῶν φυλῶν τῆς Γῆς· ἐπειδὴ δὲ τελειότερος τύπος τοῦ χριστιανικοῦ ἄλλος οὐκ ἀπαντᾷ ὑπὸ τὴν ὑψηλίαν, ἄρα ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα ὀφείλει νὰ ὑπαχθῆ ὑπ' αὐτὴν, παραδειγματῆν ἀδιστακτικῶς τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ καὶ τὰς ἀνοθεύτους διδασκαλίας, ἐξ ὧν ἀπορρέει φυσικὰ ἢ σχετικῆ ἐπὶ τῆς Γῆς μακαριότης, ἣν ἐν συμβολικῇ γλώσσῃ παριστᾷ ἡ λεγομένη καὶ ὡσαύτῃ Κυριακῇ προσηγορῆ ὑπὸ τὴν φράσιν «εἰθέτω ἡ βασιλεία σου γεννηθῆτω τὸ θέλημα σου» ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς! Βασιλεῖα δὲ τοῦ Θεοῦ καὶ θέλημα αὐτοῦ ἔσται ἡ ἀκριβὴς καὶ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων, τοῦ τε ὕψιστου καὶ ἡθικοῦ νόμου εἰς τὰς διαφόρους φυλάς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὸ μὲν πνευματικὸν τρίγωνον τοῦ Ἀληθοῦς, τοῦ Ἀγαθοῦ, τοῦ Καλοῦ ἔσται ἡ βάση τοῦ ἐπιστητοῦ, τῶν πρὸς ἀλλήλας σχέσεων τῶν

μελῶν τῆς ἀνθρωπότητος ὁ ἀδιάρρηκτος δεσμός ἐ-
σταί ἡ ἀληθῆς ἐπιστήμη τοῦ λοιποῦ· ὁ μέγας Γνώ-
μων, πρὸς δὲ ἀενάως στραφῆσονται ὡς φυλαὶ τῆς
Γῆς, ἐκεῖθεν προσδεχόμενοι πᾶσαν ἀλήθειαν, πᾶ-
σαν ἀγαθὴν ἐνέργειαν καὶ πᾶν τείνον εἰς ἀνύψωσιν
τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος εἰς ὕψη δυσθεώρητα,
ἐπιστημονικά, ἐξ ὧν ἐκπορεύεται ἡ ζωὴ ἐν τῷ τε
ὀλιγῷ καὶ πνευματικῷ.

Ἄλλ' ἐνταῦθα διεγείρεται τὸ ζήτημα: Ἄρα γέ
ποτε θὰ κυριαρχήσῃ ὁ τελειότερος θρησκευτικὸς τύ-
πος, ὁ Χριστιανισμὸς, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς;
Ἄρα γέποτε γενήσεται μία ποιμνὴ ὑπὸ ἑνα ποιμένα,
κατὰ τὴν συμβολικὴν φράσιν τοῦ Εὐαγγελίου, σύμ-
πασα ἡ ἀνθρωπότης; Εἰς ταῦτα καταφατικὴν ἀ-
πάντησιν δίδουσι τὰ σπουδαιότερα πνεύματα τῆς Εὐ-
ρώπης καὶ δὴ ὁ μέγας πολιτικὸς τῆς Γαλλίας καὶ
Φιλόσοφος Γυζώτος, λέγων ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ τῶν
Χριστιανικῶν αὐτοῦ μελετῶν «προεικάζω τὸ μέλ-
λον τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ἥτις προώριστα
ἴνα κατακτήσῃ τελείως καὶ κυριαρχήσῃ ἠθικῶς
»τῆς μικρᾶς ταύτης γωνίας τοῦ σύμπαντος, τῆς
»γῆς ἡμῶν, ἐν ἣ ἀναπτύσσονται αἱ βουλαὶ καὶ ἡ
»δύναμις τοῦ Θεοῦ, καθὼς βεβαίως ἀναπτύσσονται
»καὶ ἐν ἀπέριτοις ἄλλοις κόσμοις, ἀγνώστοις ἡμῖν»
(Γυζώτου Μελέται χριστιαν. κλ. σελ. 2 μετάφρ.
Δαμασκηνῶ Χριστοπούλου. 1874. ἔκδ. Ἀθηνῶν.).
Ἡμῖν ἐπὶ τοῦ παρόντος εὐχὴ καὶ μόνον παράκειται
περὶ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ μεγάλου τούτου γε-
γονότος διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὅπερ ἔνεκα τῆς
εἰς πολλὰς θρησκείας διανεμήσεως αὐτοῦ πολλὰ τὰ
ἀνήκεστα πέπονθε καὶ εἰσέτι πάσχει δεινῶς· ἡ δὲ
θεραπεία, καὶ τοι εὐέλπιδος οὔσα, ὡς ἐκ τῆς προόδου
τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐξημερώσεως τῶν διαφορῶν
φύλων, πολὺ ἔτι φαίνεται ἐκ τοῦ χρόνου ἐξαρτημένη
καὶ συνεπῶς πολὺ ἔτι βραδύνουσα· πολλὰ γάρ τὰ
ἐπιπροσθόντα, περὶ ὧν ἐνταῦθα λόγος οὐ χωρεῖ
νῦν· ἄλλος γὰρ ὁ σκοπὸς ἡμῶν.

(ἔπεται τὸ ψυχολογικὸν Μέρος τοῦ Ποιήματος
καὶ τὸ Μεταφυσικὸν ἢ ὑπερφυσικόν.)

Ἄθαν. Πετρίδης, Σχολάρχης
Ἡπειρώτης

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Παρὰ τοῖς ἀγρίοις, ἐνθα συνοικέσιον δὲν
ὑπάρχει, ἡ γυνὴ μένει ἐλευθέρη καὶ ἀνεξάρ-
τητος· πράττει ὅ,τι θέλη, σύζυγον δὲν ἔχει
καὶ ὁμοιάζει πρὸς τὰ ζῶα. Ἐν τῇ κοινωνίᾳ
ὁμως κατέχει σημαντικὴν ἀξίαν καὶ ἀναγνω-
ρίζει τὴν θέσιν τῆς ἐνώπιον τοῦ ἀνδρός.

Ἡ φυσικὴ κατασκευὴ καὶ διάπλασις τῆς
γυναίκος ἀποδεικνύει, ὅτι καὶ σωματικῶς καὶ
πνευματικῶς εἶνε ὑποδεστέρα τοῦ ἀνδρός,
πλὴν ὀλίγων ἐξαιρέσεων. Οἱ μῦς τοῦ σώμα-
τός τῆς εἰσὶ μαλακώτεροι καὶ ἀσθενέστεροι,
τὰ ὀστᾶ λειώτερα καὶ λεπτότερα, ὡς καὶ
πάντα τὰ ὄργανα τῆς λειτουργίας τοῦ σώ-
ματος. Τὰ νεῦρα εἰσὶν εὐαίσθητότερα καὶ
εὐπαθέστερα, τὸ πάχος πλειότερον καὶ μαλα-

κώτερον καὶ εὐπαθέστερον. Ἄλλὰ καὶ τὸ
κρανίον τῆς γυναίκος ἐστὶ μικρότερον καὶ
στενώτερον πρὸς τὸ μέτωπον καὶ εὐρύτερον
πρὸς τὸ ὀπίσθεν· αὐτὸς δὲ ὁ ἐγκέφαλος εἶνε
κατὰ τι μικρότερος τοῦ ἀνδρός.

Ἄλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἐγκεφαλικὰς δυνάμεις,
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑποδεστέρα ἐστὶν. Καθ'
ὅλα ὁμως ταῦτα ὑπάρχουσι καὶ ἐξαιρέσεις,
διότι ὑπάρχουσι γυναῖκες ἀξίας μείζονος τοῦ
ἀνδρός, ἀλλ' αὐταὶ εἰσὶν ὀλίγαι.

Ἡ καλὴ ἀνατροφή, ἡ προσήκουσα ἐκπαί-
δευσις καὶ ἡ γνῶσις ἐαυτῆς καθιστῶσι ταύ-
την κοινωνικῶς πολῦτιμον καὶ μεγάλῃς ἀξίας
καὶ τιμῆς, διότι ἡ γυνὴ διαμορφώνει τὰ ἦθη
τῶν τέκνων καὶ ἐμπνέει καλὰ αἰσθήματα, κα-
θίστησι ταῦτα χρηστοὺς πολίτας. Αὕτη εἶνε
ὁ στύλος τοῦ οἴκου, ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ χα-
ρά· καθίστησι τὸν βίον τερπνόν καὶ εὐτυχῆ
καὶ γνωρίζει τὸν προορισμὸν τῆς ἐν τῇ κοι-
νωνίᾳ καὶ τὰ καθήκοντά τῆς ἐκτελεῖ ὡς σύ-
ζυγος καὶ ὡς ὑπουργὸς τῆς οἰκιακῆς οἰκο-
νομίας.

Μία τῶν μεγάλων ἀρετῶν αὐτῆς εἶνε ἡ
σιγῆ καὶ ἡ μὴ ἐπίμονος ἀντιλογία. Τὴν ἀ-
ρετὴν ταύτην ἐνουθέτου ἀνεκάθεν οἱ ποι-
ηταί. Ὁ Σοφοκλῆς (Αἴας 292) λέγει:

»Γύναι, γυναίξί κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.

Ὁ δὲ Εὐριπίδης (Ἡρακ. 476)

»**Γυναίξί σιγῆ καὶ τὸ σωφρονεῖν
κάλλιστον.**»

Ἀρετὴ τῆς γυναίκος εἶνε καὶ ἡ ὑπακοή
εἰς τὰ εὐλογα τοῦ ἀνδρός καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ
καθήκοντος. Τοῦτο καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦ-
λος (Ἐπιστ. π. Τ. Β' 5) λέγει:

»**Υποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσι.**

Ὁ δὲ ποιητῆς Φιλήμων:

»**Ἀγαθῆς γυναίκος ἐστὶ μὴ κρείτ-
τονα εἶναι τοῦ ἀνδρός, ἀλλ'
ὑπάκουον.**

»**Γυνὴ νικῶσα ἄνδρα, κακὸν ἐστὶ
μέγα.**

»**Τὸ δεύτερον ἀεὶ τὴν γυναῖκα λέ-
γειν (Μαίνανδρος).**

»**Τὴν δὲ ἡγεμονίαν τῶν ὄλων ὁ
ἀνὴρ δεῖ ἔχειν.**

»**Οἰκία ἐν ἣ πάντα πρωτεύει γυνὴ
οὐκ' ἐστὶν, ἥτις πώποτε οὐκ ἀ-
πώλετο.**

Περὶ τούτου καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος
λέγει:

»**Οὐδ' αὐθεντεῖν ἀνδρός, ἀλλ' εἶνε
ἐν ἰσυχίᾳ. Ἄδὰμ πρῶτος ἐπλάσθη,
εἶτα γυνή. Καὶ Ἄδὰμ οὐκ ἠπατήθη,
ἡ δὲ γυνὴ ἀπατηθεῖσα ἐν παραβάσει
γένετο. (Τιμ. Β).**

Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ἔχη κατὰ νοῦν τὸ ἀ-
νερ, ἀτὰρ σὺ μοι ἔσοι καθηγητῆς καὶ φιλό-
σοφος καὶ διδάσκαλος τῶν καλλίστων καὶ θει-
οτάτων».

Μέγιστα κοινωνικὰ κακὰ παράγονται ἐκ
τῆς παραγνωρίσεως τῆς θέσεως τῆς γυναι-
κός. Ἡ ἱστορία διδάσκει, ὅτι ἐξ ἀρχαιοτά-
της ἐποχῆς πολλαχοῦ τῆς οἰκουμένης, ἐνθα
αἱ γυναῖκες ἀνεμίγησαν εἰς τὰ τῶν ἀνδρῶν
ἔργα, μεγάλαί συμφοραὶ ἐγένοντο καὶ μάλι-
στα ὅπου αἱ γυναῖκες ὑπέταξαν τοὺς ἀνδρας
καὶ ἀνέλαβον αὐταὶ τὴν διοίκησιν τῆς πολι-
τείας. Ὡς συνέβη εἰς τὰς Ἀμαζόνιας, εἰς
τὴν Κίναν καὶ ἀλλαχοῦ, ὅτε γυναῖκες ἀνε-
μιγνύοντο εἰς τὰ τῶν ἀνδρῶν ἔργα.

Τοῦτο ἐγένετο καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἑλ-
ληνας. Πρὸ τῶν περσικῶν πολέμων αἱ γυ-
ναῖκες ἐν Ἑλλάδι ἔσχον σωματικὴν ἐξουσίαν
καὶ πολλάκις ἐπολέμησαν, ἀλλὰ πάντοτε κα-
τεβάλλοντο καὶ τέκνα ἐγέννων ἀσχημα· ἐν
Ἀθήναις πρὸ τῶν Περσικῶν πολέμων αἱ γυ-
ναῖκες ἀνεμιγνύοντο εἰς τὰ τῆς πολιτείας,
διὰ τοῦτο αἱ γυναῖκες ἦσαν ἀσχημοὶ ὡς δη-
λον τοῦτο γίνεται ἐκ τῶν ἀγαλμάτων γυ-
ναικῶν, ἀνακαλυφθέντων ἐν τῇ Ἀκροπόλει
καὶ νῦν ἡ ἀνάμιξις τῶν γυναικῶν εἰς τὰ τῆς
πολιτείας ἐν Ἀμερικῇ κατέστησε ταῦτα
ἀσχημοτέρας, ἰσχνὰς, εἰδεχθεῖς.

Μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους, ὅτε αἱ
γυναῖκες δὲν ἀνεμιγνύοντο πολὺ εἰς τὰ τῆς
πολιτείας καὶ διῆγον βίον ἡσυχον καὶ ἀτά-
ραχον, παρήγαγον τέκνα εὐεῖδη καὶ τότε κα-
τέστη ὁ Ἑλληνικὸς τύπος τῆς **καλλονῆς**.
Τῶν ὀρεσιβίων ποιμένων αἱ γυναῖκες παρά-
γουσι τέκνα δύσμορφα, ἰδίως τὰ θήλας, διότι
αὐταὶ ἐργάζονται πολλὰ ἔργα ἀνδρῶν, πολὺ
κοπιάζουσι καὶ ταλαιπωροῦνται. Τὰ ἄρρενα
καθίστανται καλὰ, διότι ἔχουσι βίον ἀκοπώ-
τερον.

Οἱ ὀρεινοὶ γίνονται εὐεῖδεῖς, ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον, ὡς καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν, διότι
δὲν ἐργάζονται πολὺ βάρεια ἔργα.

Ἐν συνόλῳ εἰπεῖν, ὁ προορισμὸς τῆς γυ-
ναίκος ἐστὶ πρὸς τὸ τρῶγειν, τὸ διασκεδά-
ζειν καὶ ἀναπαυεσθαι τρυφῆλῶς, οὔτε δὲ νὰ
ἦνε φίλαρχος καὶ νὰ ὑπερέχη ὑπὲρ τὸν ἄν-
δρα. Ἡ ὁμοφροσύνη, ἡ κοσμιότης καὶ τὸ
καλῶς οἰκονομεῖν τὰ τῆς οἰκίας καὶ ἐπαγρυ-
πνεῖν πρὸς πᾶν ἀποβλέπον ταῦτα, εἶνε ἴδια
ταῖς γυναίξιν.

Γυνὴ μὴ τοιαύτη οὔσα, εἶνε καταστροφὴ
τῆς οἰκιακῆς εὐδαιμονίας, παράγει πολίτας
κακοὺς καὶ ἐπιβλαβεῖς τῇ πολιτείᾳ.

ΠΕΡΙ ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΣ

Ἡ ζηλοτυπία εἶνε ψυχικὸν πάθος δισύν-
θετον, συνιστάμενον ἐξ ἀγάπης καὶ μίσους.
Εἶνε μίγμα γλυκοῦ καὶ πικροῦ. Εἶνε μέλι
μετὰ κινίνου, εἶνε κομαρίσιον. Εἶνε δεινὸν
πάθος, διότι ἡ ἀγάπη εἶνε ἀντίθετος εἰς τὸ
μῖσος. Ὁ κατεχόμενος ἐκ τοῦ πάθους τού-
του, δεινῶς ἀγαπᾷ καὶ μισεῖ. Τὸ ἀγαπᾶν εἶνε
πάθος τερπνόν, εὐγενές· τὸ μισεῖν εἶνε πά-
θος δυσάρεστον, ἀγενές, ποταπόν. Τὰ δύο
ταῦτα ἀντίθετα πάθη ἐνυπάρχουσιν ἐν τῇ
καρδίᾳ τινῶν καὶ ἀενάως εὐρίσκονται εἰς
πάλην.

Ἐν τῇ ζηλοτυπίᾳ εἰς τινὰς ἰδιοσυγκρασίας
ὑπερισχύει ἐνίοτε τὸ μῖσος, ἐξ οὗ ἐπέρχον-
ται δυσάρεσκειαι, ἔχθραι καὶ διαστάσεις· εἰς
ἄλλον ὑπερισχύει ἡ ἀγάπη, ἥτις ἀνέχεται
μετὰ θλίψεως τὰ ἀποτελέσματα τοῦ μίσους·
ἀλλὰ καὶ αὕτη βαίνει μέχρις ὄρου τινός, ὅτε
ἐξασθενεῖ καὶ σβέννυται.

Ἡ ζηλοτυπία ὑποθέτει, ὅτι ὁ ἀγαπώμενος
δὲν ἀνταγαπᾷ ὅσον πρέπει· ὅτι ὁ ἀγαπώμε-
νος ἀγαπᾷ ἄλλο πρόσωπον περισσότερον· ἡ
δὲ πεπλανημένη φαντασία τοῦ ζηλοτύπου με-
γαλύνει τὰς εἰκασίας μέχρις ἐγκλήματος.

Ἐκ τῆς τοιαύτης ζηλοτυπίας μεγάλα ἐγ-
κλήματα ἐγένοντο.

Ἡ ζηλοτυπία καταλαμβάνει μᾶλλον τὰς
γυναῖκας. Ὑποδεικνύει ἀδυναμίαν πνεύμα-
τος, ὑπερίσχυσιν τῆς φιλαυτίας, ἥτις εἰς τὸ
θῆλυ εἶνε ἰσχυρὰ καὶ ἐπικρατοῦσα.

Εἶνε πάθος ἀνίατον, τὸ ὅποιον διαρκεῖ
καὶ μέχρι γήρατος. Ὁ δὲ ζηλότυπος διάγει
βίον ἰδιότροπον, εὐερέθιστον, δύσθυμον καὶ
μάλιστα ἐνώπιον τοῦ ζηλοτυπιωμένου. Πα-
ρέχει βίον μελαγχολικόν καὶ ὄχι εὐάρεστον
εἰς τοὺς φίλους καὶ σχετικούς, διότι παρα-
οὔρεται εἰς παράλογα καὶ πάντας ὑποπτεύει-
ται.

Ἐκ τῆς πάλης τῶν δύο ἀντιθέτων τού-
των παθῶν καθίσταται ὁ ζηλότυπος ἀνίκα-
νος νὰ διακρίνη τὸ ἀστέιον ἀπὸ τὸ σπου-
δαῖον, παρεξηγεῖ λόγους καὶ φράσεις καὶ τὴν
ἀπέχθειαν αὐξάνει, διότι ἡ κρίσις ἐκ τῆς ζη-
λοτυπίας ἐπισκιάζεται.

Ἡ ζηλοτυπία τέλος καθίστησιν ἄχαρι καὶ
τὸν συζυγικὸν βίον!

φρέκ.

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΠΟΣΕΩΣ ΖΥΘΟΥ

Πληρώσατε έντελώς ζύθου οιονδήποτε κύπελλον, όπερ καλύπτετε διά μικρού πινακίου, καλώς εφαρμολομένου επί των χειλέων αυτού και είτα αναστρέψετε τό πινακίον μετά του κύπελλου, κρατούντες διά των δύο χειρών σας έρμητικώς άμφότερα έν καταστάσει πλήρους συναρμογής. Και θέτετε ταύτα ούτω επί της τραπέζης.

Ήδη πρόκειται να πίστε τον ζύθον, χωρίς να χυθή ούτε σταγών και μεταχειρίζεσθε μόνον την μίαν χείρα σας.

Όπως κατορθώσητε ταύτα, κλίνατε την κεφαλήν προς την τράπεζαν, ως έμφαίνεται έν τη έναντι εικόνη, προσσμεύοντες τό μέτωπόν σας επί του ποτηρίου και κρατούντες την άκραν του πινακιδίου. Κρατήσατε καλώς προσηρμοσμένον τό ποτήριον επί του μετώπου και έγερθείτε, έχοντας την κεφαλήν προς τά έπίσω. Έως ότου τό μέτωπόν σας παρουσιάσθ, επιφάνειαν σχεδόν όριζοντίαν και κρατηθή τό ποτήριον έν ισορροπίη (σχ. 2ον).

Τότε αφαιρέτε τό πινακίδιον εκ του ποτηρίου, όπερ τοποθετείτε επί της τραπέζης και λαμβάνοντες διά της ίδίης χειρός τό κύπελλον του ζύθου, πίνετε αυτόν.

Είναι φανερόν, ότι άντί ζύθου δύνασθε να μεταχειρισθήτε άλλο ποτόν, άλλ' έπειδή εκ τούτου σταγόνες τινές δύναται να πίσωσιν επί των ένδυμάτων, καλόν είναι να μεταχειρίζεσθε ύγρον, όπερ να μη κηλιδώνη.

Φ. Π.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

ΠΕΡΙ ΑΝΟΡΕΞΙΑΣ

Ό στόμαχος είναι τό έργαστήριον της ζωής και κατά τινας και τό κατοικητήριον της ψυχής.

Αι προς θρέψιν του σώματος και διατήρησιν της ζωής τροφαί διά του στόματος μασώμεναι εισέρχονται είς τον στόμαχον και εκεί καταργάζονται διά του γαστρικού χυμοῦ και μεταβάλλονται είς γαστρικών χυλόν· τούτο άποτελεί την πέψιν.

Ό χυλός άπορροφάται παρά της έσωτερικής επιφανείας του στόμαχου και των έντέρων, εκμιζώται παρά των άπορροφητικών πόρων τό χρήσιμον μέ-

ρος προς αιματοποίησιν και διά της κυκλοφορίας του αίματος φέρεται είς τά διάφορα μέρη του σώματος προς άντικατάστασιν των παλαιών υλών και θρέψιν. Αφ' ου δ γαστρικός χυλός διατρέξη τά έντερα και αφαιρεθώσι τά προς θρέψιν μόρια αυτού. υπολείπονται έν τρις έντέροις τά περιττά, τά όποια συσσωρεύονται είς τά παχέα έντερα και ίδίως είς τό άπευθυμένον και άποτελοῦσι τά κόπρανα.

Η έν τῷ στομάχῳ κατεργασία των τροφῶν γίνεται συνήθως έντός επτά ώρων, διετελειώνεται ή πέψις είς τους καλώς έχοντας. Μετά παρέλευσιν των ώρων της πέψεως δ στόμαχος, μένει κενός, και τότε αναφαίνεται ίδιον αίσθημα άπαιτούν την εϊσοδον έν τῷ στομάχῳ νέων τροφῶν· τό αίσθημα τούτο καλεϊται πείνα. Η πείνα λοιπόν είναι φωνή της φύσεως, άπαιτούσα την εισαγωγήν τροφῶν έν τῷ στομάχῳ. Έν έσω δέν έν τῷ στομάχῳ υπάρχουν τροφαί, ή πείνα δέν αναφαίνεται. ούτε όρεξις προς τό τρώγειν.

Η άνορεξία λοιπόν σημαίνει, ότι υπάρχουν έν τῷ στομάχῳ τροφαί άπεπτοι, αιτινες, εάν διατηρώνται πλέον των 7 ώρων, σημαίνει, ότι δ στόμαχος είναι χαλαρός και δέν εργάζεται καλώς προς θρέψιν, ή έτι δ στόμαχος δέν μένει κενός τροφῶν και τότε ή πείνα και δ πόθος προς βρώσιν (ή έρεξίς) δέν αναφαίνονται, διότι υπάρχει δυσκοιλίότης και τά κόπρανα μένοντα έντός των έντέρων σήπονται και παράγουσιν άέρια έν αυτοίς και έν τῷ στομάχῳ, άπερ χαλαρώνουσι τον γαστροεντερικόν σωλήνα.

Όταν δ στόμαχος ήνε χαλαρός, πρέπει να γίνει χρησις τονικών φαρμάκων. άτινα είσι τά τονωτικά, τά άρωματικά, τό ρακί είς μικράν δόσιν, τά άρωματικά βάμματα και διάφοροι σκευασμοί της φαρμακοποιίας· έξωτερικώς ενεργείτε έλαφράς έντρίψεις διά της παλάμης της χειρός επί του επιγαστρίου κλπ.

Ό Ιατρός σας

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Έξάλειψις κηλίδων

Όταν βραγή τό δέρμα εκ μελάνης άνελίνης, εξαλείφεται τό χρώμα διά πλύσεως εξ οϊνοπνεύματος ή δι' ατμών θειώδους όξέος, παραγομένων εκ της καύσεως θείου ή πυρείων.

Κατά της διαρροίας και δυσεντερίας

Λαμβάνετε κόνιν άραβικού κόμμεος δράμια 4, έλαιον μοσχοκαρύων δράμιον 1/2, ζάκχαρον δράμια 2, ύδωρ δράμια 50 και διαλύοντες όμοῦ πάντα ταύτα πίνετε τό ήμισυ. Έάν δέ μετά τρείς ώρας δέν παύση τό καχόν, πίνετε και τό υπόλοιπον.

Όμοίως ώφελει και θεραπεύει την νόσον ή ποσις λεμονάδας, είς ήν διαλύσατε δύο δράμια κόνεως άραβικού κόμμεος.

Θεραπεία του διαβήτου

Τροφή εκ κρέατος, περίπατος προς τό έσπέρας, παύσις διανοητικής εργασίας, άποφυγή κόπων, άποφυγή τροφῶν γλυκῶν και άμυλοειδῶν κτλ. Τροφή επίσης εκ κρέων οῶν.

Ό άσθρτικῶς όμως διαβήτης άπαιτεϊ άποφυγήν κρεατωδῶν τροφῶν.

Η αύτή διαίτη άνάγεται και είς την νευρικόν διαβήτην.

Κατά της αιμορραγίας της ρινός

Η αιμορραγία της ρινός είς τά μεσημβρινά κλίματα συμβαίνει συνήθως κατά τό θερος, ίδίως είς την νεανικήν ήλικίαν· προέρχεται δέ εκ της ρήξεως μικρῆς άρτηρίας, κειμένης επί του διαφράγματος της ρινός.

Προς πρόχειρον θεραπείαν πίεσον την ρίνα εκατέρωθεν διά του αντίχειρος και του δείκτου και έχε ούτω τους δακτύλους επί 10 λεπτά. Συνάμα επίθεσον επί του μετώπου ύδωρ ψυχρόν ή ρόφησον διά της ρινός διάλυσιν δι' ελωροϋχοῦ σιδήρου.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΚΑΡΥΟΘΡΑΥΣΤΗΣ

Θέλετε να έχετε ίδίως έν τη έξοχή πρόχειρον και οικονομικόν καρυοθραύστην και λεπτοκαρυοθραύστην;

Κόψατε τεμάχιον κλάδου δένδρου οϊουδήποτε ή και καρυῶς ή λεπτοκαρυῶς έτι καλεϊτερον, πάχους χονδρού δακτύλου και μήκους 40 εκατοστών του μέτρου και σχηματίσατε διά του μαχαιριδίου σας παρά τη μιᾷ άκρᾳ αυτού έντομήν 5 εκατοστών του μέτρου, ως έγγιστα, ως δεικνυται έν τη έναντι εικόνη και μεγέθους λεπτοκαρυῶς, φροντίζοντες ώστε ν' άφήσητε ράχιν λεπτήν και εύκαμπτον.

Έόσατε τότε έν τη τομῇ λεπτοκαρυῶν, λυγίσατε την άκραν και θα ίδητε, ότι εύκόλως τούτο θραύεται.

Φ. Π.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΛΕΙΣ

Διατί τό ύδωρ σβέννυσι την πυράν;

Ιον διότι σχηματίζει περίε της κανοίμου ύλης περιβάλλον, όπερ έμποδίζει τον άέρα να εισέλθῃ και 2ον έπειδή ή μετατροπή του είς άτμους άπαιτεϊ μεγάλην ποσότητα θερμότητος.

Η θερμοκρασία της κανοίμου ύλης ταπεινούται και φυσικῶς ή περᾷ σβέννυται.

Όποια άλλη ούσια δύναται να σβέση την πυράν καλεϊτερον του ύδατος;

Υδωρ μιλτόμερον άνεπαρκῶς επί πεπυρα κτωμένων άνθράκων δύναται να ενισχύσῃ την πυράν, ενῶ ριπτόμερον επ' αυτής άνθος του θείου γεννά άέριον, τό θεικόν όξύ, όπερ άκατάλληλόν έστι τῇ κανοσει. Τό άέριον τούτο λαμβάνει την θέσιν του άέρος και πνίγει την πυράν.

Δύναται να χρησιμοποιηθή έν κινδύνῳ τό άνθος του θείου;

Βεβαίως δύναται και δέον έκαστος οικογενειάρχης να έχῃ έν τη οίκῳ του ήμισιον τουλάχιστον όκάρ τοιούτου. Έν περιπτώσει μεταδόσεως της πυράς έν τη καπνοδόχῃ, αραιώσατε άμέσως τά άνθρακίνα έξύλα ή άνθρακας και ρίψατε επ' αυτών, εξ ίσου εί δυνατόν, τρείς ή τέσσαρας δραμίδας θείου είς κόνιν. Άμέσως δέ κλείετε την θύραν της εστίας σας διά σιδήρης βεβρεγμένης ή άλλου υγρού ούτως

ώστε να εφαρμόζεται έρμητικῶς είς τά πλάγια μέρη και άνωθεν.

Πόθεν εξαρτάται ή έντοσις της πυράς;

Η έντοσις της πυράς είναι πάντοτε ανάλογος άφ' ενός μιν προς την μάζαν της κανοίμου ύλης, άφ' έτέρου δέ προς την ποσότητα του παρεχομένου αυτῇ όξυγόνου.

Πυρά εκ ένλανθράκων δέον να ανάλωγορηται, άνακινουμένων τούτων εκ των κάτω και ούχι εκ των άνω. Έάν όμως άνακινήσητε πυράν εκ γαιανθράκων (κόκκ.) οδηγείτε ούτως έντός ψυχρόν άέρα, όστις χαμηλοϊ την θερμοκρασίαν και σταματά την καύσιν ή μάλιστα την σβέννυ.

Τι έστι αθάλη; (καπνία)

Είναι πυκνή και μαύρη ύλη, ήν δ καπνός άφίγει ως κόραρ στιλπνήν είς την ένδον επιφάνειαν των καπνοδόγων έχει όσμην δυσάρεστον, και γένειν πικράν, συνίσταται δέ κυρίως εξ άνθρακος, πίσσης, έμπνευματικού έλαιου, άζωτικού όξέος.

κ.τ.λ.

Τι έστι καπνός;

Μίγμα εξ ύδατώδους άτμου, άερίου και μορίων άνθρακος ή άλλων κανοίμων υλών, εκφηνόντων εκ της καύσεως και φερομένων υπό του άέρος της εστίας προς τά άνω.

Διατί δ καπνός άνέροχεται την καπνοδέχην;

Διότι ή μίξις ύδατμου, θερμού άέρος και στερεών μορίων σμικρῶς διασημένων άποτελοῦσι μάζαν έλαφροτέραν του περιβάλλοντος άέρος. Αλλά επ' όσον ή μάζα αυτη άνερχομένη έν τῷ καπνοδόχῃ αρχίζει να ψύχεται έν τῷ μέσω αυτης, άφίγει μόρια τινά αυτα, προσκολλόμενα επί των παρειῶν αυτης, άποτελοῦσι την αθάλην.

Φ. Π.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Όμολογῶν τις ότι ήπατήθη, είναι άπόδειξις, ότι προώδουσε έν βήμα προς τό τέλειον, διότι τούτο δηλοῖ, ότι θα σφαλῃ όλιγώτερον από πρην.

Αι άσωταί της νεότητος είναι συναλλάγματα επί του γήρατος άτινα πληρωθήσονται έντόπως μετά παρέλευσιν τσσαράκοντα έτών τό βραδύτερον.

Έάν ήναι καλόν να άποκτᾷ τις φίλους, είναι καλλίτερον όμως να μη άποκτᾷ έχθρους.

Μη κρίνωμεν τους άνθρώπους, ως τας εικόνας. βλέποντες αυτας κατ' επιφάνειαν μόνον, αλλά να έμβαθύνωμεν είς τό έσωτερικόν των.

Αι επιτιμήσεις ενός στεροῦ φίλου αξίμων καλλίτερον από τους επαίτους της γλυκείας γλώσσης ενός κόλακος.

19-12-1944
Αθήνα 15-1-1945
Κοζύμης
20-8-1947

11 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 11

ΕΝ ΤΩ ΕΙΚΟΣΤΩ ΑΙΩΝΙ

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. φύλλον)

— Η κοινωνική οικονομία, καλῶς ἐννοηθεῖσα καὶ ἐπιταθεῖσα, κατήργησε τὴν μονομερῆ καὶ κατ' ἴδιαν κατεργασίαν καὶ παρασκευὴν τῶν φαγητῶν ἐν ἰδιαιτέροις μαγειρείοις καὶ καθ' ὅλα δαπανηροτέρων ἀπὸ τὴν παρασκευὴν φαγητῶν κοινῶν, ἐν ἐνὶ μεγάλῳ καὶ κεντρικῷ μαγειρείῳ. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν μαγειρεῖον ἐν τῷ οἴκῳ μου καὶ ἐπομένως δὲν

Οἱ διπλωμάται τῆς Κοστὰ-Ρίκας ἐν τῷ ἐργασίῳ Φιλῶξ-Λωρρίξ.

θὰ ὑπάρξῃ καὶ ἐν τῷ τοῦ οὐοῦ μου. Εἶμεθα συνδρομηταὶ τῆς Μεγάλῃς μαγειρικῆς Ἐταιρείας, τὰ δὲ γεύματα μᾶς ἔρχονται ἑλωσ ἐτοίμα διὰ τινος συρμού τῶν πνευματικῶν σωλήνων. Δὲν ἔχομεν λοιπὸν ν' ἀσχολούμεθα εἰς τίποτε. Οἰκονομία χρόνου, ὅπερ εἶνε πολῦτιμον, καὶ ἐπὶ πλέον λίαν ἀξιοσημείωτος οἰκονομία χρήματος.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν ἡ κ. Λακώμβου. Εἰμπορεῖτε νὰ μὲ λέγητε παλινδρομηκὴν, ἀλλὰ ἐγὼ ἐν τούτοις προτιμῶ τὸ μικρὸν μὲς οἰκιακὸν μαγειρεῖον ἔπου δύναμαι ὁσάνκις μοὶ ἔρχεται ὄρεξις νὰ κατασκευάζω ὠραῖα γλυκίσματα! Τὴν Μεγάλῃν Μαγειρικὴν Ἐταιρείαν κρατῶσατὲ τὴν διὰ τὸν ἑαυτὸν σας. Δὲν θὰ παρασκευάζῃ παρὰ ἐπιστημονικὰς ἀηδίας!

— Σὰς διαβεβαιῶ, εἶπεν ὁ φωνογράφος, ὅτι τὸ μαγειρεῖον εἶνε ἔξοχον καὶ τὰ φαγητὰ ποικιλώτατα. Τὰ γεύματά μας δὲν παρασκευάζουσι χυδαῖοι παραμάγειροι, κυρία μου, οὔτε μαγειρίσαι, ἀλλὰ πεπαι-

δευμένοι μάγειροι μετὰ διπλωμάτων, μηχανικοὶ τῆς μαγειρικῆς τέχνης σπουδίασαντες ἐπὶ μικρὸν! Εὐδρίσκονται δὲ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ὑγειονομικοῦ συμβουλίου ἐκ διακεκριμένων ἐπιστημῶνων, οἵτινες καθήκον ἔχουσι νὰ κανονίζουσι ἐξέχουστροφὰς... Ἄντι φαγητῶν παρασκευασμένων ἀνευ ἰατρικῶν γνώσεων καὶ τυχῆ ἐτοιμαζομένων, ἡ ἔταιρεία αὕτη μᾶς προμηθεύει τὸ ἀνάλογον φαγητὸν διὰ ἐκάστην ἐποχὴν, καὶ τὸ μᾶλλον ἀρμόζον δι' ἕνα ἑκαστον, θρεπτικόν, τονοτικόν, παχυτικόν, ὑγιαινόν κτλ. φροντίζουσα οὕτω περὶ τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν ὑγείας...»

Ὁ φωνογράφος ἔστη ἀναμένων τὰς παρατηρήσεις τῆς κ. Λακώμβου, ἥτις ἐδυσκίσθη ἐτι, ἀλλ' ὅμως ἐφύλασσετο καλῶς, μὴ ἀπαντιῶσα.

Μετ' ὀλίγον ὁ φωνογράφος ἐξηκολούθησε μὲ τόνον τινὰ εἰρωνίας :

« Ἐκτὸς τούτου, εἶνε αἰσχρὸν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι τοῦ αἰῶνος τούτου νὰ καταβάλλωμεν πολλὰς φροντίδας πρὸς ἰκανοποίησιν τῶν ὀρέξεων τοῦ στομάχου. Ἐπειτα τὸ ἀσήμαντον τοῦτο ὄργανον δὲν πρέπει νὰ ὑπερέξῃ καὶ νὰ δεσπόζῃ τοῦ νοῦ, τοῦ βασιλέως τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὀργάνων, κυρία μου! Ἄλλως τε αἱ ὑποθέσεις αὐταὶ εἶνε ἀνευ ἐνδιαφέροντος, καλῶς δὲ γνωρίζετε ὅτι ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις δὲν ὑπάρχει πλέον ὄρεξις διὰ τὰ τοιαῦτα!»

— Δὲν λέγεις καλεῖτερον, ὅτι εἶσαι φιλάργυρος, διανοήθη κατ' ἴδιαν ἡ κ. Λακώμβου.

Ἐπίσης τὸ ἀναγκαῖον προσωπικὸν τοῦ μεγάρου, αὐτὸς οὗτος ὁ κ. Φιλῶξενος ἐπεφορτίσθη νὰ προμηθεύσῃ, ἡ δὲ κ. Λακώμβου τὰ μέγιστα ἐξεπλάγη ὅτε εἶδεν, ὅτι ὀλόκληρον τὸ προσωπικὸν ἀποτελέσθη ἐξ ἐνὸς θυρωροῦ, ἐνὸς μηχανικοῦ διπλωματοῦχου καὶ ἐνὸς βοηθοῦ μηχανικοῦ. Οὔτε

ὕπνρηται, οὔτε ὑπηρετρεῖται, οὔτε θαλαμηπόλοι οὔτε μαγειρίσαι!

— Εὐτυχῶς ἡ κόρη μου θὰ ἔξῃ τὴν Γρέτλυ! διανοήθη ἡ ἐκπληκτικὸς κυρία.

Οὕτω λοιπὸν παρεσκευάσθη τὸ μέγαρον τῶν μελλονόμενων, παρὰ τὰς ζωνῆρας δὲ διαμαρτυρίας καὶ τὰς φωνὰς τῆς κ. Λακώμβου, ὁ κ. Φιλῶξενος ἀπήτησε νὰ παραδεχθῶσιν ὡς ἔχει τὸ πρόγραμμά του ἀνευ καὶ τῆς ἐλαχίστης τροπολογίας.

Οὕτω λοιπὸν τὸ κομψὸν τῶν μελλονόμενων μέγαρον συνέκειτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξ αὐτομάτων μηχανῶν, αἵτινες ἀντικαθίσταν τὰς τροφούς, ὑπηρετρίδας, θαλαμηπόλους, μαγειρούς καὶ ἐν γένει τὸ λοιπὸν προσωπικόν, οὗτινος μεγίστην χρῆσιν ἐποιῶντο οἱ προπάτορες ἡμῶν.

Ὁ κ. Φιλῶξ-Λωρρίξ, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ εἴπωμεν δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ καθήμενος ἐν ταῖς οἰκίαις γυναίκα ἀέργου ἢ ἀσχολουμένης εἰς

μάτατα ἔργα, κεντήματα, οἰκιακὴν καθαριότητα, μαγειρικὴν, ραπτικὴν κτλ. Εἶχε τὴν ἀξίωσιν, ἵνα ἡ νόμιμος σύζυγος τοῦ ἀνθρώπου ἔχει τὰς αὐτὰς γνώσεις, τὰ αὐτὰ διπλώματα καὶ ἐπομένως τὰ αὐτὰ κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ δικαιώματα. Ἐνεκα τούτων λοιπὸν τὴν σήμερον βλέπομεν πλείστας γυναίκας δικαστὰς, δικηγόρους, ἰατρούς, μηχανικοὺς κτλ. καὶ ὅπερ σπουδαιότερον καὶ ἡ πολιτικὴ μας ἡδὴ κατέχει πληθὺν γνωστῶν γυναικῶν.

Ἡ γυνὴ λοιπὸν δρᾷ ἐξ ἴσου ὡς καὶ ὁ ἀνὴρ ἐν τοῖς γραφείοις, δημοσίοις καὶ ἰδιωτικοῖς ἐν τοῖς καταστήμασιν, ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ! κτλ.

Τοῦτο βεβαίως συμβαίνει, διότι αἱ οἰκιακαὶ ἐργασίαι καὶ ἐν γένει αἱ ἔχουσι ἀνάγκη χειρῶν, ἐκτελοῦνται ἡδὴ ὑπὸ ἠλεκτρο-αὐτομάτων μηχανῶν οὕτω δὲ ἡ ἐξέλιξις τοῦ βίου προχωρεῖ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ ἐπομένως μόνον πολλῶν ἐγκεφάλων ἔχομεν πλέον ἀνάγκη καὶ ὄχι χειρῶν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων, οὐδὲν τούτου ἀπλοῦστερον. Τὰ παιδοτροφεῖα καὶ τὰ μεγάλα Λύκεια ἀπὸ τῆς μικροτέρας ἡλικίας παραλαμβάνοντα τὰ παιδιά, ἀνατρέφουσι ταῦτα συγχρονῶς καὶ ἐκπαιδεύουσι.

Ἡ κυρία Φιλῶξ-Λωρρίξ ἔκκαμεν ἐξαιρέσιν τοῦ μεγάλου γυναικείου κανόνος, καθόσον ἔμενε ἀμέτοχος τῶν ἐργασιῶν τοῦ συζύγου τῆς. μὴ φαινομένη οὔτε ἐν τοῖς γραφείοις οὔτε ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις.

Ὡς λοιπὸν εἶπομεν ἡ Ἐστελλά ἀπεφασίσθη νὰ ἐργασθῇ ἐν τινὶ ἐργαστηρίῳ πράγματι δὲ ὁ κ. Φιλῶξενος τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ μέγα ἐργαστήριον τοῦ τμήματος τῶν ἀνακαλύψεων, τὸ πλεόν ἐνδιαφέρον ὁ μηχανικοὺ τοῦ τμήματος τούτου ἀποτελοῦσιν, οὕτως εἶπεῖν, τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ κ. Φιλῶξενου ἐργαζόμενοι ὑπὸ τὰς ὀδηγίας καὶ τὰ τὰ ὄμματα αὐτοῦ τούτου. Ἐκ τούτων οἱ πλείστοι εἶνε ἐπιστημονικαὶ ἐπισημότητες, σοφοί, ἐνδοξοί, περίφημα πνεύματα, ἅτινα μετὰ μεγάλης τέρψεως ἐνσκήπτουσι ἀκόμη μετὰ τῶν βιβλίων καὶ τῶν ἐργαλείων, ἀναζητοῦντες τὰ μεγάλα αὐτὰ προβλήματα τῆς φύσεως.

Ἡ δὲ δυστυχὴς Ἐστελλά, ἥτις τόσον ἀπηχθάνετο τὰς ἐπιστημονικὰς ἀσχολίας, εἰ ἔκαμεν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τούτῳ μετὰ τῶν σιγῶν τῶν σοφῶν;

Κατ' ἀρχὰς τὴν παρεδῶσαν εἰς τὸ τμήμα τῶν σοφῶν γυναικῶν, ὅπου πλείστα ἐκ τούτων ὑπῆρχον, οὐχὶ κατωτέρας ἀξίας τῶν ἀνδρῶν, ἐξελθοῦσαι μὲ ἐπιζήλους βαθμούς ἐκ τῶν διαφόρων Πολυτεχνικῶν Σχολῶν. Παρῆλθον λοιπὸν, ὡς βοηθὸς σιφῆς τινος κυρίας, ἥτις ὅμως δὲν ἐδράδυνε νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν τῆς Δδος Ἐστελλας καὶ τὴν ἔστρεψε τὰ νῶτα. Τότε ἡ Ἐστελλά προσελήθη ὡς γραμματεὺς τοῦ Γενικοῦ-μηχανικοῦ-γραμματέως τοῦ Φιλῶξ-Λωρρίξ, κ. Σολφατίν, δεξιῦ βραχίονος τοῦ σοφοῦ ἐργαστασιόχου, καὶ οὕτως ἡ ζωὴ κατέστη εὐχαριστοτέρα, καθόσον ὁ κ. Σολφατίν ἐγνώριζε τὰς διαθέσεις αὐτῆς καὶ τοῦ Γεωργίου. Ἡ Ἐστελλά λοιπὸν διήρχετο τὰς ὥρας αὐτῆς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούστῃ τῶν Γραμματείων παραλαμβάνουσα κυρίως διὰ τῶν φωνογράφων τὰς διαταγὰς τῆς ἡμέρας τοῦ κ. Φιλῶξενου, ὅστις διὰ τοῦ τελειοτάτου συστήματος τῶν τηλεφομηγῶν καὶ φωνογράφων κατῴρθου ἀνα πάσαν στιγμὴν νὰ συνομιλεῖται καὶ νὰ παρευρίσκειται εἰς ὅλα του τὰ ἐρ-

γαστήρια, καίτοι ταῦτα ἀπέχον ἱκανὸς λεύγας ἀπ' ἀλλήλων.

Διὰ νὰ λάβητε δὲ μίαν ἰδέαν τῶν μεγάλων ἐργασιῶν τοῦ κ. Φιλῶξενου καὶ τῶν καταναλώσεων τῶν προϊόντων του φαντάσθητε ὅτι ἅπαντα τὰ ἔθνη ἀπὸ τῶν παλαιωτάτων μέχρι τῶν νεωστῶτων, μέχρι αὐτῆς τῆς Δημοκρατίας τῆς Κοστὰ Ρίκας, διὰ μέσου διπλωματικῶν ἀποστολῶν ἐξετάζουσι τὰς νεωτέρας πολεμικὰς ἰατρικὰς συσκευὰς καὶ τὰ χημικὰ πολεμικὰ προϊόντα τῶν ἐργαστηρίων Φιλῶξ-Λωρρίξ, μετ' οὗ ἔρχονται αἱ διαπραγματεύσεις καὶ ἐφοδιάζουσι τὰ στρατεύματα αὐτῶν.

Συζυγικὴ εἰς. — Ἐβεργετήματα ἐπιστήμης ἐφαρμοζομένης ἐν ταῖς οἰκογενειακαῖς σκηναῖς. —

Ἄλλα πλεονεκτήματα τοῦ φωνογράφου. —

Ἡ μικρὰ τοῦ Σολφατίν ἐκπληξίς. —

Ἡ Ἐστελλά, ἥτις διήρχετο ὀλοκλήρους τὰς ἡμέρας αὐτῆς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κ. Φιλῶξ-Λωρρίξ, δὲν ἔβλεπε συγχάκις τὴν κυρίαν Λωρρίξ, ἀναμφιβέλως διότι ἡ πενθερὰ τῆς ἠσχολεῖτο ἐν τῇ ὑψηλῇ αὐτῆς φιλοσοφίᾳ.

Ἡ Ἐστελλά ἦτο ἐνήμερος τῶν ψυχικῶν διαθέσεων καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου τῶν Λωρρίξ καὶ ἐγνώριζεν ὅτι, ἀπὸ τοῦ γάμου τῶν σχεδόν, ὑπήρχε διαφωνία μετὰ τῶν σκέψεων τῆς κυρίας καὶ τοῦ δεσποτικοῦ καὶ συστηματικοῦ πνεύματος τοῦ σοφοῦ. Σπανίως ἐδελπέ τις αὐτοὺς ἐμῶν καὶ ἐν αὐτῇ ἐτι τῆ τραπέζῃ, καθόσον ὁ μέγας ἐφευρέτης συγχάκις ἐλησμονεῖ καὶ αὐτὴν τὴν ὄραν τοῦ γεύματος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπέριων αὐτοῦ ἀσχολιῶν.

Ἡμέραν τινὰ, ἐνῶ ἡ Ἐστελλά ἦτον ἀπησχολημένη πρὸς εὑρεσὶν σχεδιαγραμμάτων τινῶν, ἐν τῇ μεγίστῃ βιβλιοθήκῃ τοῦ κ. Λωρρίξ, αἴφνης ἤκουσε τι ὡς ψιθυρισμὸν, ἐντὸς μικροῦ τινος προδρόμου πρὸ τῆς βιβλιοθήκης, σχηματίζοντος εἶδος τι μικρᾶς αἰθούσης, ἐν ἧ ὅμως ὅτε διήλθε προηγουμένως οὐδὲνα εἶχε παρατηρήσῃ.

Ἀνεγνώρισε μετ' ὀλίγον τὴν φωνὴν τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Λωρρίξ ἥτις ἐφαίνετο δριμύως ἐπιπλήττουσα τὸν σύζυγόν τῆς, εἴτα ἡ δυστυχὴς κυρία ἐσιώπησε καὶ μετ' ὀλίγον ἤκούσθη ἡ βροντιώδης φωνὴ τοῦ κ. Φιλῶξενου, ποῦ καὶ ποῦ ὄργιλη. Τότε ἡ Ἐστελλά ἀμηχανοῦσα, ἀνεκίει τὰς καθέκλας, ἔβηκε καὶ περιεπάτει παραχωδῶς, ἵνα προδώσῃ τὴν παρουσίαν τῆς καὶ παύσουν οἱ διαπληκτισμοί, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λωρρίξ ἦ δὲν τὴν ἐννόησαν ἢ δὲν ἐνδιαφέροντο ἐκ τῆς παρουσίας τῆς Ἐστελλας καὶ αἱ συζυγικαὶ ἐριδες ἐπανεληφθησαν.

Τί νὰ πράξῃ; Νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν τῆς δὲν ἦτο εὐκόλον διότι ἔπρεπε νὰ διέλθῃ διὰ τῆς μικρᾶς αἰθούσης, ἥτις ἦτο τὸ θέατρον τῶν συζυγικῶν σκηνῶν, ἀλλως τε οὔτε ἐτόλμα νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τῶν ὄργιλων βλεμμάτων τοῦ τρομεροῦ κ. Φιλῶξενου. Ὁφείλε λοιπὸν νὰ μὲνῃ ἐκεῖ καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τῆς ν' ἀκούῃ τὰς συζυγικὰς ἐριδας.

— Σὰς λέγω διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη, ἔλεγε ἡ κ. Λωρρίξ, ὅτι εἶσαι ἀνυπόφορος, πάρα πολὺ ἀνυπόφορος! Ποῖαν ζῶν μου παρέχετε; Σὲ ἐρωτῶ! Καθίστασθε καθημερινῶς τὸ δυσχερότερον ἐν τοῦ κόσμου, μὲ τὰς μονομερεῖς καὶ παραδόξους ἰδέας καὶ

στοτήματά σας!... Καταρώμαι και την έπιστήμη σας αν αυτή εινε αιτία του τοιούτου χαρακτηρισμού σας και τα έργαστηριά σας και την χημείαν σας και την φυσικήν σας. Είς τον διάβολον επί τέλους και αι εφευρέσεις σου και αι ανακαλύψεις σου. Τούλάχιστον εγώ κολακεύομαι και ικανοποιούμαι διότι ο Γεώργιος όμοιάζει με έμέ...

Μετά τινος στιγμάς ηκούσθη ή φωνή του κ. Φιλόξενου.

—... Έπιθυμώ να μη εναντιούσθε επί των σχεδίων και των ιδεών μου...

«Πιστεύετε λοιπόν, ότι εγώ έχω καιρόν να γάνω ασχολούμενος επί των μωρολογικών των οικιακών υποθέσεων επί των αηδιών περί τας όποις αιωνίως σπρέφεται το γυναικείον πνεύμα;... Μεμφόμεστε διότι δέν φρονιζώ καθόλου να σας παράσω τέρφεις τινάς... Δέν τδ συζητώ καθόλου... Έν τούτοις, νομίζω, είσθε κυρία του έαυτου σας και δέν σας έμποδίζω κατ' ούδένα τρόπον να διαθέσητε τον καιρόν σας ως έπιθυμείτε... Μοδ ζητείτε τέρφεις, έσπερίδας, έορτάς του κόσμου... ε! καλά... Ίδού ακριβώς τι αποστρέφομαι αλλά τέλος πάντων ως ευχαριστηθείτε και σεις. Δίδω; ή μάλλον δίδωμεν έσπερίδα τινα καλλιτεχνικήν, μουσικήν και έπιστημονικήν... Μάλιστα, κυρία; και έπιστημονικήν άκόμη, διότι τδ μέρος δέ τούτο του προγράμματος θ' απασχοληθώ μόνος μόνος μου διότι τδ υπόλοιπον φροντίσατε σεις...

Νέα σιγή διεχύθη και είτα φράσεις τινές του κ. Λωρίς αίτινες δέν έφθασαν εις τα ότια της Έστελλας. Είτα ο κ. Φιλόξενος επανέλαθεν.

— Η έπιστήμη αυτή, κυρία, ήν δια των ασθενών σας κασμών σας εξητήσατε νο μειώσητε, αι έργασίαι αυταίων την σπουδαιότητα δέν δύναται ούδε να υποπτευθί τδ άνιάτως φροῦδον πνεύμα σας επέτυχον την θαυμασίαν αποκατάστασιν μας... Αί απασχολήσεις αυται, ανόηδίζονται, αι διε-

λθοῦσαι ήμέραι και νύκτες εν τοις έργαστηρίοις δια την τραχίαν καταδίωξιν του άγνωστου και του ανακαλύπτου έτι, αι γιγάντιοι προς την φύσιν άγώνες διό την λύσιν των μυστικών της, πάντα ταῦτα έθελώσαν την ισχύν του οικου Φιλόξ-Λωρίς... Δέν έχετε παρα να απολαύσητε τον καρπόν των πλιωρίων τούτων έργασιών και...

— Μάλιστα, κύριε, ο υίός μας Γεώργιος όμοιάζει προς την μητέρα του. Δέν έγινετο και αυτός μωρός τις σοφός και μανιακός διαβίων μεταξύ των χημικών σκευών και των άλλων διαβολικών εργαλείων του έπιστημονικού σας μαγειρίου: Δυστυχές παιδίον! Δέν εινε άπιθανόν ως σεις καθημερινώς

τον όνειδίκετε, ψυχή προγόνου μου τινος, όστις υπήρξεν άνθρωπος σωστός, καλλιτέχνης, ποιήτης και θαυμαστής του ώραιου φύλλου, να επανήλθην εν τῷ υίῳ μας... Εγώ τουλάχιστον έχω άλλας ιδέας, διαφόρους των ιδεών σας, όσον άφορά τον γάμον του...

Η Έστελλα αίφνης άκούσασα θόρυβον, έθισεν έντρομος την κεφαλήν της μεταξύ των χειρών της και προρεποισθή ότι ήτο έμβεβουτισμένη εν τῇ μελέτη σχεδίων των της Ακαδημίας των Έπιστημών. Τότε ή ήμειανικός θύρα ήνοιχθη άποτόμως και ηκούσθη γλυκερά ή φωνή του εισελθόντος:

— Έστελλα!

Η Έστελλα άνήγειρε μηχανικώς την κεφαλήν της μετά χάρας μεμιγμένης μετά έκπλήξιας. Ο εισελθών δέν ήτο ο τρομερός κ. Φιλόξενος αλλά ο γλυκός Γεώργιος. Έν τούτοις έντρομος έτι εκ της προηγούμενης σκηνης και μή τολμῶσα ν' άποκριθί έδειξε την θύραν δι' ής εισήλθεν ο Γεώργιος, όστις έκασπασας εις γέλωτας ανεφώνησεν:

— Δέν εινε τίποτε μικρά εξήγησις μεταξύ του πατρός μου και της μητρός μου, από τας συνήθειας.

— Θέλω να φύγω από την βιβλιοθήκην και δέν τολμῶ να περάσω απ' εκεί, είπεν ή Έστελλα δια φωνής χαμηλής.

— Πῶς δέν τολμῶς να περάσης απ' εκεί; Αλλά μή φοβάσαι. έλα μαζί μου...

— Α! όχι! δέν θέλω!...

— Μα έλα λοιπόν!...

Και ή Έστελλα δηλή έπροχώρησε, φθάσασα δέ πρό της θύρας έκκλινε την κεφαλήν της, έπισκόπησε τδ δωμάτιον όλον και ενῶ ηκούοντο αι φωναι, όμως ούδαμῶ έφαινοντο ο κ. και ή κ. Λωρίς.

Τότε ο Γεώργιος γελῶν έδειξεν επί της τραπέζης δύο φωνογράφους.

— Ω! Θεέ μου, άνέκραξεν ή Έστελλα, με φωνογράφους όμιλοῦσαι! Αλλά τούτο εινε θαυμάσιον!

Και άφού ο Γεώργιος εξήγησεν εις την Έστελλαν τα

καλά της δια φωνογράφου συνηθέσεως των συζύγων και τας μεγάλας έριδας, ως ούτω άποφεύγουσι, τῇ προσέθηκε γελῶν:

— Τί λέγεις λοιπόν, Έστελλα; Όταν θά συζηθῶμεν θά έχωμεν και ήμείς τους φωνογράφους μας;

— Αναμφιβόλως, άπεκριθη χαρίεσσα ή Έστελλα, λησιμνήσασα παντελῶς τους φόβους της.

(Έπεται συνέχεια)

Ανεγνώρισε την φωνήν του κ και της κ. Λωρίς.

ΝΥΜΦΑΙ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑ

Ένῶ ή Έλπις επανήρχετο εκ του νησιδρίου του Lido, έδυν ο ήλιος μεγαλοπρεπῶς όπισθεν της νήσου του Αγ. Γεωργίου, περιλεύων εν χρώματι λειριου την ποθεινήν Βενετίαν. Πρό όλίγων στιγμών είχε λουση ή εν τοις ύδασι του Αδρια... Ητο διασκεδασίς αγαπητή ταις παρθέναις, συμβάλλουσα προς διατήρησιν της τε έπιφθόνου υγείας των και της ευειδούς φυσιογνωμίας. Η Έλπις, ένεκα των θελητήτων της, επαλίως ήτον ή βασίλισσα των δια τούς Βενετούς καλλιτέχνας προτύπων. Αλλοτε, Ιταλλίς κόμισσα, ήτις παρεκλήθη ως πρότυπον δια τον Κερνόβαν, ήρωτήθη πῶς ήδυνήθη να πράξῃ τούτο. Η κυρία απήντησε μεθ' απλότῃτος ευθύμου, ότι τδ εργαστήριον του καλλιτέχνου ήτον άρκούτως θερμόν. Αλλως τε τδ επαγγελμα της Έλπίδος δέ προκάλει αυτή άνιαν. Έπειτα, διατι να τῇ προκάλει, άφού από γενεᾶς εις γενεάν τα μέλη του οικου της είχαν χρησιμεύσει τοις καλλιτέχναις ως πρότυπα; αλλά και δέν ήτο παράδοσις αγαπητή, ότι θελα τις πρόγονος αυτής είχαν ήδη παρακαθήσει ως πρότυπον δια τον Τιντορέτον:

Ο Ρολάνδος Ρ... είχεν ήδη ζήση επί τρία έτη εν τῇ πόλει των πλευσίμων οδῶν, και έθεώρει έαυτον ευτυχῇ. Πρόγματι δέ οι του χρωστήρος συνάδελφοί του εφθόνουν αυτόν, επιτυχόντα να προσλάβῃ δια τδ έργον του την Έλπίδα.

Η επιβállουσα διάπλασις του σώματος, του παραστήματος ή χάρις και ή Βενετική κάλλονή του προσώπου της, ήσαν τοιαῦτα, ώστε έκαμνον τον Ρολάνδον να ήδη εξ αισθήματος μεγάλης χαράς. Ελέγη υπό προσώπων εξόχων, ότι καλλιτέχνη ούδέποτε έρωνται των προτύπων των. Και όμως ούδεις ο άλάνθαστος και ο Ρολάνδος ταχέως όμολόγησεν έαυτον δεσμῶτην των θελητήτων της ώραις Έλπίδος, καιτοι, κατά τον σημερινόν Ιταλικόν συρμόν «prou passer le temps» μάλλον ή δι' άλλην αιτίαν, έπραττε τούτο, καθόσον εν τῇ πατρίδι του, τῇ χώρα των πουδιγκ, χαρίεσσα ζανθοκομος Σκωτίς κόρη είχεν ήδη έλκύση σοβαρῶς την προσοχήν του...

Αί σκέψεις της Έλπίδος ήσαν θλιβεραί. Είχεν ιδῆ την πρῶταν τον αγαπητόν της κύριον

μετά της κόρης ταύτης — της Νίνης — προς ήν τδ πρώτον έπεδείκνυσεν εκείνος τα θαυμάσια του καου του αγίου Μάρκου. Όπίσον ευπρεπές και ευάμροστον τδ ζεύγος τῇ εφάνῃ! Η Έλπις έγίνωσκε καλῶς την ιδίαν της αξίαν την έσπεραν όμως εκείνη ήσθάθη έαυτήν άνικανον να επεξέλη κατα της ζανθης του Βορρά λεπτεφυούς, ήτις ως ο Ρολάνδος άσυνέτως άλλοτε τῇ όμολόγησεν, ήτον ή παλαιά του αγάπη. Η Έλπις έθεώρησε την πυκνήν της κόμην, τδ ζωγραφικόν της ένδυμα και τδ ευτραφές πρόσωπόν της μετά περιφρονήσεως.

Ένῶ έβαινε δια της πλατείας πρός τδ Torre dell Orologio, παρά τδ όποίον, ού μακράν του Κιάλτου, έκαιτο ή οικία της, Γονδολιέρος με τον ένα μόνον βραχιλίον εν τῷ επανδύτῃ έρριμένῳ άμελῶς επί των ώμων του, έχαιρέτησεν αυτήν και τῇ είπεν, ότι ο Ρολάνδος τόν προσέλαβεν δια την κατά την έσπεραν εκείνην δεικνόμενην επί της Μεγάλης Διόρυγος μουσικήν.

Η Έλπις προσέθηκε εις τας προσόδους της ως εξ επαγγέλματος προτύπου ταις καλλιτέχναις και τας ως αιδού άκριβῶς της. Ανήκεν εις όμιλον μουσικών, οίτινες άπαξ της εβδομάδος, έντός μεγάλης γονδῶλας πεφωτωγημένης δι' ένετικῶν φανῶν έπαιζον τεμάχια μουσικά και ήρον εις τους κατοίκους των ξενοδοχείων της Διόρυγος. Η Έλπις απέφασκε να κατασκοπεύση τον Ρολάνδον την έσπεραν εκείνην και άντήμειψε τον ρωμαλέον Γονδολιέρον δια μειδιάματος συμπαθοῦς, είτα δέ, ενῶ εκείνος απήρχετο, έψιθύρισε: Ο καυμένος Αντώνιος... πράγματι με αγαπᾶ... και ειλικρινῶς...

Η σελήνη πλησιφαής έρριπτε τας ώχράς της άκτίνας επί της Βασιλίδος του Αδριατικού, ότε ή του δείπνου ώρα είχε παρέλθει. Οί επισκέπται της Βενετίας εν έκστάσει και ήδυπαθείᾳ άπεθαύμαζον τδ κάλλος της σκηνης και του άσματος τῇν άρμονίαν... Οί μουσικοί είχαν ήδη άρχίσῃ τδ έργον των υπερέφανοι, ότι ήσαν πολλῆται πόλεως τοιαύτης. Η Νίνα ήπτατο ανά τον έβδομον ούρανόν... ο ευχαρις Ρολάνδος προσέκλινεν επ' αυτής εν τῇ γονδῶλα. Ο Αντώνιος έφερε τδ σκάφος του πλησίον των μουσικών, τδ μὲν όπως οί κύριοι του απολαύσασαι πλήρη την μελωδίαν, τδ δε, όπως ο ίδιος δυνηθῇ να συλλάβῃ βλέμμα της αγαπητής του Έλπίδος. Τα βιολία και αι κιθάραι συνώδευσον την «Σερενάταν του έραστου.»

Ός άνηγέρθη ή Έλπις επί της πύμνης, είδεν εν τῷ ώχρῷ σεληνόφωτι τον βραχιλίον του Ρολάνδου περι την ζανθην της Σκωτίας κόρην, και προς στιγμήν έκλονίσθη. Ο δέ καλλιτέχνης παραδεδομένος εις την σύντροφόν του, δέν παρετήρησε την Έλπίδα, μέχρις ότου ο ύψηλός της φωνής της τόνος, τον ήνάγκασε ν' αναβλέ-

ψη, διότι πολλάκις ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του, ἐνῶ αὐτὸς ἐπληρτε τοῦ μανδελίνου τὰς χορδὰς, εἶχεν ἐκείνη ἄλλοτε ἐπανάλαβη τὸ αὐτὸ ἄσμα. Ἀμέσως διέταξε τὸν ἐν ἐκστάσει Ἀντώνιον νὰ ἀναπλεύσῃ πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ἡ Νίνα ὁμῶς ἀντέλεξεν, ἀλλ' ὁ Ρολάνδος τὴν κατέπεισεν, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ ὑγρασία ἦτο μεγάλη καὶ ἐπομένως ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν υγείαν της.

Ἐρ' ὅσον ἡ Νίνα διέμενεν ἐν Βενετία—ἐπὶ ἓνα μῆνα—δὲν ἀπελείπετο τῷ Ρολάνδῳ χρόνος ὅπως ἐπίδοθῃ εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Δὲν εἶχεν ἔτι ἐκλείπει ἡ σελήνη καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ μετὰ τῆς Νίνας γάμου του ὤρισθη. Διήρχοντο τὰς πρῶτας ἐν ταῖς νασίς, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ εἰς τὰ Μουσεῖα. Κατὰ τὰς μεταμεσημβρίας τὸ ζεῦγος διεπεραιούτο εἰς τὸ νησιδριὸν Lido διὰ τοῦ μικροῦ ἀτμοπλοίου, ὅπου ἐτέρποντο οἱ μελλόνυμφοι, λουόμενοι ἐν τῷ ἀλμυρῷ ὕδατι τοῦ Ἀδρίου καὶ εἰσπνέοντες τὰς αὔρας αὐτοῦ. Ἀμφότεροι ἦσαν καλοὶ κολυμβηταὶ καὶ συνηγνῶτο εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ, ἐξῶθεν τῶν διὰ σχοινίων διαπραγματῶν, ἅτινα ἐχρησίμευον ὡς ὄρια πρὸς προφύλαξιν τῶν ἀδαῶν τῆς κολυμβητικῆς.

Ἡ Ἐλπίς δὲν προσήλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον καθ' ὅλον τοῦτον τὸν χρόνον, ἀλλ' οὐδὲ εἶδε πλέον αὐτὴν ὁ Ρολάνδος μεταξὺ τῶν μουσικῶν. Καὶ ἐχαίρετο μᾶλλον. Τοὺς πάντας ἡ συνείδησις κάμνει δειλοῦς... Ὁ Ἀντώνιος ἦτο ὁ γονδολιέρος τοῦ καλλιτέχνου. Ἦνδρι ὀλίγον τὴν ἀγγλικὴν, διότι εἶχε δις μεταβῆ εἰς Ἀγγλίαν, ὑπηρετῶν ἐπὶ τινος ἀτμοπλοίου, καὶ εἶχε διατρέψῃ ἐπ' ὀλίγον εἰς Λιβερπούλν. Ὁ Γονδολιέρος ἐξηκολούθει νὰ πληροφορῇ τὴν ἀγαπητὴν του Ἐλπίδα περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν κυριῶν του, ἐνδιατρίβων μετὰ σκαμμάτων ζηλοτύπου μισοῦς ἐπὶ τῶν ἐρωτικῶν περιποιήσεων, ἃς ὁ Ρολάνδος φυσικῶς ἐπεδαψίλευε τῇ Νίνα. Ἡμέραν τινα τῇ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ οἰκογένεια τῆς Νίνας ἐσκόπευε ν' ἀποχαιρετίσῃ τὴν Βενετίαν περὶ τὸ τέλος τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐπὶ τοῦ νησιδρίου καταστήματος τῶν λουτρῶν, μίαν ἢ δύο ἡμέρας μετὰ τοῦτο, ἐπληροφορεῖτο παρὰ τῆς ἐπιστάτιδος, ὅτι ἠσθένει βαρῆως καὶ ἀπέστειλε προσωρινὴν ἀντικαταστάτιδα, ἣτις ἦτο ἡ... Ἐλπίς.

Καὶ ἀφίκετο ἡ προτεραία τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐμελλεν ἡ οἰκογένεια τῆς Νίνας ν' ἀπέλθῃ εἰς Φλωρεντίαν. Ἡ Νίνα καὶ ὁ Ρολάνδος μετέβησαν εἰς τὸ νησιδριὸν τοῦ Lido, ὅπως τὸ τελευταῖον συγκαλυμθῶσιν. Ἡ πρῶτα νεφελώδης ἠπέλει βροχὴν, ἀλλ' ὡς ἀπεβιάσθησαν εἰς τὴν νῆσον, ὁ ἥλιος ἐπυρσε νὰ ἦναι μελαγχολικὸς καὶ ἀνέλωμψεν. Ὁ δὲ Ἀδριατικὸς συνεταιρῆσθετο ὑπὲρ τὸ σύνθημα... Ἡ Σκωτὶς κόρη ἐξίστατο πρὸ τῆς ἐκπλησσοῦσης ἀντιθέσεως τῶν σμαραγδίνων ἀφρολοφωδῶν κυμάτων καὶ τοῦ

μελαγχολικοῦ πορφυροῦ ὀρίζοντος. Οὐδεὶς ἄλλος ἐλούετο ἐκεῖ. Μετὰ τινα χρόνον ὁ Ρολάνδος ἠσθάνθη ρίγος καὶ ἐξήρχετο τοῦ ὕδατος, ἡ δὲ Νίνα ἐπέστρεφεν εἰς τὸ διὰ τὰς γυναῖκας διαμέρισμα τοῦ καταστήματος.

—Ὁὐ κάμω ἄλλο ἓνα λουτρόν, πρὶν ἐξέλθω, ἀνεφώνησε.

—Μοὶ ἐπετρέπετε νὰ σᾶς συνοδεύσω, Δεσποινίς, ἠρώτησεν ἡ ἐπιστάτις, ἐν παρεμφαμένῃ ἀγγλικῇ.

Τὸ βλέμμα τῆς γυναίκος, μετὰ τὴν πυκνὴν κόμην, τὸ ευεῖδες πρόσωπον καὶ τὸ πορφυρῶν τοῦ λουτροῦ ἐνδύμα ἤρρεσεν εἰς τὴν Νίναν καὶ προθύμως ἐδέχθη. Ὁμοῦ ἐκ τῆς χειρὸς κρατούμεναι ἐκολύμβησαν ἐξω πρὸς τὴν θάλασσαν ἀπαξ ἔτι. Οὐδεὶς ἐθεάτο ἀπὸ τοῦ ἐξώστου ἢ τῶν οἰκίσκων τῶν λουτρῶν. Οἱ δύο ἄνδρες τῆς λέμβου, ἣτις παρέμενεν ἐκεῖ διὰ πᾶσαν ἀνάγκην, εἶδον ὅτι ἡ ἐπιστάτις συνώδευσε τὴν ἐπισκέπτριαν, καὶ μὴ φανταζόμενοι, ὅτι θὰ ἐκινδυνεύον ποτε, ἐξηκολούθησαν τὰς προσπάθειάς των, ὅπως ἀνασύρῃσι πῖλον, πεσόντα ἐν τῇ θαλάσῃ.

Τὰ κύματα πέραν τῶν σχοινίων ἤρξαντο ἐν μεγέθει καὶ ὀρμῇ. Τὸ στόμα τῆς Νίνας πλέον ἢ ἀπαξ ἐπληρώθη διὰ τοῦ καθ' ὑπερβολὴν ἀλμυροῦ ὕδατος καὶ ἐζήτησε παρὰ τῆς ἐπιστάτιδος ν' ἀφήσῃ τὴν ἀριστερὰν τῆς χεῖρα, ἣν ἐκράτει, ὅπως μόνη πλέον καὶ κάλλιον παλαίσῃ πρὸς τὰ στοιχεῖα.

Αἰφνιδίως, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἐπέκρυπτε τὴν κεφαλὴν του, ἡ ὑπὸ τῆς γυναίκος σύμφιξις τῆς χειρὸς τῆς Νίνας κατέστη ἰσχυροτέρα. Ἡ Νίνα ἠσθάνθη τότε ἑαυτὴν ἀκαταλήπτως πεφοβισμένην, διότι ἡ αἰτησίς της δὲν ἐξετελεῖτο καὶ ἀνεκραύγασε διὰ φωνῆς, ἣτις ἀπώλλετο ἐν τῷ ἀνέμῳ.

—Ρολάνδε μου... βοήθεια...

—Εἶναι ἰδικὸς μου ὁ Ρολάνδος, ἐσύριζεν ἡ Ἐλπίς... Σὺ μοῦ τὸν ἐπήρες...

Ἡ Νίνα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκφέρῃ ἄλλην λέξιν, καὶ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἐπιστάτιδος ἐβυθίσθη ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Ἐπάλασε δι' ὄλης τῆς δυνάμεώς της, ἀλλ' ἦτον ὡς βρέφος εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἰταλίδος. Ἀνῆλθεν ἀπαξ ἔτι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἐκραύγασε δι' ὅσων δυνάμεων εἶχον ἐναπολειφθῆ αὐτῇ...

Ἡ προσοχὴ τῶν λεμβούχων προσεικλύθη τότε, ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι εἶδον, ἦτο τῆς ἐπιστάτιδος βραχίον ἐν πορφύρᾳ ἐρομιμένον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της...

Καὶ ὁ Ἀδρίας ἐδέχετο εἰς τοὺς κόλπους του δύο ἔτι νύμφας...

Γουλι. Α. Ἰωαννίδης.

ΕΣΘΗΡ

(ΕΒΡΑΪΚΗ ΠΑΡΑΘΟΣΙΣ)

ΠΡΟΣΩΠΑ { ΕΣΘΗΡ
ΝΕΕΜΙΑΣ
ΣΑΤΑΝΑΣ
ΧΟΡΟΣ νεανίδων καὶ νέων

ΣΚΗΝΗ Α'.

Κήπος.— Ἡ Ἐσθὴρ κόπτει ἄνθη.

ΕΣΘΗΡ.

Ἐν ἄνθος θέλω ἢ κοιλὰς δὲν εἶχει ἄνθη πλέον; Ὑπῆρχον τόσα ἄλλοτε! Ζητῶ ματαίως τώρα! Ζητῶ ἐν ἄνθος κάλλιστον! καθὼς αὐτὸν ὥραιον, καὶ ἡ κοιλὰς ἐστερέυσε κ' εἶν' ἔρημος ἢ χώρα.

Ὁ ἥλιος δὲν ἐκλινε; παρήλαθε τόσος χρόνος καὶ μόλις εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ οὐρανοῦ προέβη; Δὲν ἀγαπᾷ ὁ ἥλιος, περιπλανᾶται μόνος, μετ' ἴσον βῆμα προχωρεῖ, διότι δὲν λατρεύει.

Λοιπὸν τῷ ὄντι ἀγαπῶ πολὺ τὸν Νεεμίαν; Ποτὲ δὲν εἶπον πρὸς αὐτὸν λέξιν ἀγάπης μίαν! μετ' ἔπειτα καὶ ἐρυθρίω καὶ κάθηται πλησίον, κ' ἐνίοτε τὸ δῆμα του ὑγραίνεται δακρύον.

Πλὴν τότε πᾶσα τ' οὐρανοῦ παρέρχεται νεφέλη, τὸ πᾶν μετ' ἑνὸς ἐνδύμα μαγευτικῶν κοσμητῶν καὶ πάλλει τὴν καρδίαν μου... πλὴν ποῦ ν' ἀπέλθῃ θέλει; Ἐρῶς, μετ' εἶπον, ὁ παλμὸς αὐτὸς ἀποκαλεῖται.

ΣΚΗΝΗ Β'

Σατανᾶς—Ἐσθὴρ

ΣΑΤΑΝΑΣ

Ἐσθὴρ;

ΕΣΘΗΡ

Τίς με ἐκάλεσε; Σὺ εἶσαι Νεεμία;

ΣΑΤΑΝΑΣ

Εἶθε νὰ ἤμην' ὡς αὐτὸς νὰ ἠγαπήμην, κόρη!

ΕΣΘΗΡ

Τίς εἶναι;

(Ὑποχωρεῖ)

ΣΑΤΑΝΑΣ

Μὴ ἀναχωρεῖς εἶναι στιγμή γλυκεῖα αὐτὴ καθ' ἣν ὁ ἥλιος κατέρχεται τὰ ὄρη. Στολὴ τῆς εὐτυχίας σου ἡ ἀνοιξίς δὲν εἶναι; Δρέψε τὰ ἄνθη δι' αὐτὸν πρὶν ἐπιμαρυνθῶσι! θέλουν εὐρὺν ὀρίζοντα, εὐρείαν νύκτα, γύναι, οἱ πάσχοντες καθὼς ἐγὼ καὶ ὅσοι ἀγαπῶσι.

ΕΣΘΗΡ

Δὲν εἶχες κόρην, μετ' αὐτῆς τὸ κάλλος νὰ θαυμάσης, τὸ κάλλος τὸ μαγευτικὸν ἑαρινῆς ἡμέρας; Ἴδε, ὅποσα χρώματα καλύπτουν τὰς ἐκτάσεις! δὲν δρέπεις ἄνθη πρὸς αὐτὴν νὰ δώσης τὸ ἐσπέρας;

ΣΑΤΑΝΑΣ

Μὲ βλέπεις; μόνος εἰς τὴν γῆν περιπλανῶμαι μόνος.

ΕΣΘΗΡ

Καμμία δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη τῶν βημάτων τ' ἀποτυπούμενα ἐπὶ τῆς χλόης τοῦ λιμῶνος. καμμία δὲν σε χαιρετᾷ διὰ θερμῶν βλεμμάτων ὁπότεν ἐπανέρχῃσαι κατάκοπος;

ΣΑΤΑΝΑΣ

Καμμία

ΕΣΘΗΡ

Καὶ εἶσαι τόσον εὐμορφος, καθὼς ὁ Νεεμίας! ἀλλ' εἰς τὸ βλέμμα του οἰκεῖ γαλήνη οὐρανια. Δὲν εἶν' ἐκεῖνος; ἔρχεται μετὰ τῆς συνοδείας. (Ἐτοιμάζεται ν' ἀναχωρήσῃ).

ΣΑΤΑΝΑΣ

Ὡ! ἄφες τὸ παρθετικὸν ν' ἀποθαυμάσω δῆμα, καὶ τὸ ἀγνόν σου μέτωπον, καὶ τὸ χρυσόν σου στέμμα ἐν ὄσῳ εἶσαι ἄγγελος τοῦ οὐρανοῦ ἀκόμα ἐπίτρεψον μετ' ἐκθαμβὸν νὰ σε θαυμάσω βλέμμα.

Ταλαίπωρε! θ' ἀποδυθῆς τὴν νυμφικὴν στολὴν σου καὶ δὲν θὰ τὴν περιβλήθῃς ποτέ, ὡς ποτὲ πλέον! Καὶ δταν εἰς τὸν ποταμὸν ζητήσης τὴν μορφήν σου, θὰ ἴδῃς κάλλος πάντοτε, ἀλλ' ὄχι τὸ ἀρχαῖον.

Τὸ ἄνθος θὰ γενῆ καρπὸς, ὁ ἔρως ἀγνῶν! καὶ σύ... Ὡ κόρη σ' ἀγαπῶ καὶ ὁμῶς τὸ γνωρίζω εἰς ἄλλον ἢ καρδίαν σου ἐδόθη, ἡ καρδία, δι' ἣν τὸν οὐρανὸν αὐτὸν καὶ δεῦτερον χαρίζω.

ΕΣΘΗΡ

Φοβοῦμαι, ἀνερ' ἐκπληκτος σὲ βλέπει ἡ ψυχὴ μου! εἶναι δεῦρ τὸ βλέμμα σου, ὁ ὀφθαλμὸς σου μέλας, καὶ φλέγει ὅπως ὁ Σιμούν ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου! τὸ μέτωπόν σου φοβερὰς κυφορεῖ θυέλλας.

Ὡ! φύγε! ὡς ἡ ἀβυσσὸς μετ' ἀρᾶς, νέε, ἰδοὺ ἐκεῖνος, εἰς αὐτὸν ἐγὼ ἀνήκω πλέον! καὶ ἔρχονται αἱ συνοδοὶ τοῦ γάμου, αἱ Ἐβραῖαι νεανίδες κομίζουσαι στεφάνους ἐξ ἁνθέων.

(Ὁ Σατανᾶς ὑποχωρεῖ εἰς τὰ βάθη τῆς σκηνῆς.)

ΣΚΗΝΗ Γ'

Ἐσθὴρ—Νεεμίας.—Χορὸς νεανίδων καὶ νέων—ὁ Σατανᾶς εἰς τὸ βάθος.

ΝΕΕΜΙΑΣ

Ἐσθὴρ, δὲν εἶσαι εὐτυχὴς;

ΕΣΘΗΡ

Σιώπη, μὴ ὁ δαίμων Φθονήσῃ τόσον ἔρωτα καὶ τόσην εὐτυχίαν καὶ πλησίον κάτωχος καὶ φθονερὸς καὶ τρέμων, καὶ μεταβάλλῃ τὴν χαρὰν ἡμῶν εἰς τρικυμίαν.

ΝΕΕΜΙΑΣ

Ἄλλ' ἡ καρδία πλημμυρεῖ.

ΕΣΘΗΡ (τῷ φράττει τὸ στόμα)

Σιώπη, Νεεμία! ἂν ἡ καρδία πλημμυρῇ, σιώπη πρὶν δακρύσω. Φεῦ! εἰς τὴν μνήμην μου πικρὰ ἐπῆλθε προφητεία. μετ' εἶπον—εἶμαι εὐτυχὴς—νὰ μὴ ἀναφωνήσω.

ΝΕΕΜΙΑΣ

Τίς σὲ τὸ εἶπε;

ΕΣΘΗΡ

Μάγισσα.

ΝΕΕΜΙΑΣ

Ἐστὼ κατηραμένη ἡ τὴν χαρὰν σκιάσασα ψυχρὸς ἐκ προοιμίου, διὰ ν' ἀρπάσῃ ἀμοιβὴν ὀλίγου ἀργυρίου.

(Ὁ χορὸς πλησιάζει κομίζων ἄνθη).

Α' ἡμιχόριον ἀνδρῶν

Ὡ ἀναξ τῶν ὀρέων, τὴν ρώμην σου φοβεῖται ἡ τίγρις καὶ ὁ λέων.

ΠΡΟΕΟΡΤΙΑ ΠΤΩΣΕΩΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

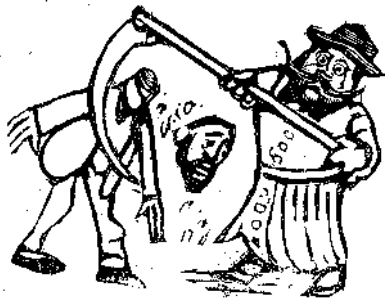
ΟΙ ΜΠΡΑΒΟΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

— Δέν μου λές, κύρ Παντελή, δέν θά κτυπάμε αὐτή τή φορά;
— Όχι, μόνο θ' άγριοκυτάζουμε.
— Καλά, μά μου μυρίζεται πώς αὶ σανίδες πάλιν... θά σηκωθοῦν.

ΟΙ ΔΙΑΔΗΛΩΤΑΙ

— Κανένα δέν άκούμε, β, τι θέλουμε κάνουμε καὶ δέν θά ήσυχάσουμε, παρά όταν πέση τὸ Ὑπουργεῖον. Ἐν ἀπὸ τὰ δύο...
— Μονοπώλιον ή θάνατος;
— Θάνατος τοῦ Μονοπωλίου...

ΟΙ ΘΕΡΙΣΤΑΙ

— Μωρέ άντε καὶ σὺ, άφού σέ ήύρα στό δρόμο μου. Ἄς εἶσαι καὶ δικός μας.
— Πάταξόν μέν, άκουσον δέ.
— Ἄκούω δέ, πέσον μέν!
Σ α μ ψ ά κ ο ς. Καταργοῦνται αὶ χειραφίαι.

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

— Κύρ άστυνόμε, μία
— Κύρ άστυνόμε, δύο
— Κύρ άστυνόμε, τρεῖς
Καὶ σου πήρα τὸν άέρα.
Ὁ Ἄστυνόμος. Βέβαια, τώρ'απέήρατε καὶ τὸ μονοπώλιον τής ζωής.

Ἐξτακτική ὕποκρησις

— Ἄμ βέβαια, τώρα όπου πουλήσατε τήν σταφίδα σας, σάν φρόνιμα κορίτσα τῶν Βαρβασιάνων πάτε στά σπήτια σας.
— Δέν σας φοβούμεθα, μάς έέρει καὶ ή Ἄθίνα!

ΟΙ ΔΗΜΟΚΟΠΟΙ

— Αἱ τώρα, κύρ Στάμο, όπου πέρασε ή ώρα τους καὶ ήλθε ή δική μας, πόσο θά τοκίζωμεν;
— Ὅγδόντα τοῖς εκατόν, Κύρ Περικλή.
— Για γενάτι τους; αἱ;
— Όχι, για χατήρι τοῦ Βασιλάκη.
— Ἄς εἶναι καὶ για τήν πατρίδα!

ΘΕΑΤΡΟΝ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

Καὶ εἰς τὸν Λυκαβητὸν ἀκόμη, ἀν' ἀνήρχετο ὁ δημοφιλέτης Παντόπουλος, εἶνε βέβαιον, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι θά τὸν παρηκολούθουν. Πάντοτε τὸ θέατρον του ὑπέρπληρον, καίτοι δέν ἔγνωε ὁ μοναδικὸς κωμωδός μας νά εγκαταλείπη τὰ ἀθάνατα κωμωδεῖλια: Ἡ τύχη τής Μαρούλας, ὁ Μπαρμπα-Λινάρδος, ὁ Καπετάν Γιακουμής, ὁ Ἀγαπητικὸς τής Βοσκοπούλας κ.τ.λ. καὶ τὸ θέατρον τοῦ Παντοπούλου πάντοτε ἀσφυκτικῶς ὑπέρπληρες!

ἘΚΘΕΣΙΣ Τακτικώταται ἑορταὶ δίδονται κατ' αὐτὰς ἐν τῇ Διεθνεί τῶν Ἀθηνῶν ἐκθέσει. Μετὰ τήν ἐπίσκεψιν τῶν Λαυρεωτῶν, τήν ἑορτὴν τῶν Γάλλων καὶ τήν ἐσχάτως γενομένην τῶν Γερμανῶν ἤδη προστοιμάζονται νέα ἐπισκέψεις ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ μετὰ νέων προγραμμάτων καὶ ποικίλων θεαμάτων.

Θέατρα, ὀρχήστραι, χοροὶ, ἀνθοπόλεμοι χαρτοπόλεμοι, ἐστιατόρια, καφεῖα, ζαχαροπλαστεία, ζυθοπωλεία καὶ πλείστα ἄλλα ψυχαγωγικὰ κέντρα μετὰ τῶν παραδοξοτέρων τοῦ κόσμου θεαμάτων, ἐν οἷς κυριαρχεῖ ὁ νέος ἀρχιεὶς ἀνθρωπος— κίωv Ζολό, με τήν παράδοξον κτηνώδη μορφήν του καὶ τὸ τέλειον τζέντελμαν παράστημά του.

Ἡ εἴσοδος ἐλάχιστος 1 μόνον δραχμὴν.

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Εἶνε τὸ μόνον θέατρον οὐτινος τὸ δραματολόγιον περιέχει ἔργα ποικίλα, καὶ πάντοτε τὰ ἐκλεκτότερα καὶ, ὅπερ σπουδαιότερον, τὰ νεώτερα τής ξένης φιλολογίας.

Αἱ νοστιμώτατοι κωμωδίαὶ τὸ κατὰ βρεγμα τοῦ ἔρωτος τοῦ Giacosa καὶ Πῶς Μιλοῦσε τ' Ἀγγλικὰ τοῦ Tristan Bernard ὑπῆρξαν ἐπιτυχεῖς, ἐκτελεσθεῖσαι μετὰ μεγάλης τέχνης ὑπὸ τῶν μηστῶν τής Νέας Σκηνῆς ἐξ ἧν ἐν τῇ κωμωδίᾳ διαπρέπουσιν οἱ κ. κ. Χρυσομάλλης, Ἀσπενιώτης, Δεδάρης. Ἐπέχθησαν διὰ πρώτην φοράν καὶ τὰ Νεῖα τὰ τοῦ Halle.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν διετέλεσαν ἐνώπιον πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου αἱ ἐξετάσεις τής ἐπι τής ἑδοῦ Ἰάσωνος ἰδιωτικῆς σχολῆς τής ἀριστοῦχοῦ διευθυντρίας Δος Ζαχαροῦς Ναυπλιώτου.

Αἱ τε μαθήτριά καὶ οἱ μαθηταὶ ἀπέδειξαν διὰ τῶν εὐστόχων ἀπαντήσεων, ἃς ἔδιδον εἰς πάντα τὰ μαθήματα εἰς τήν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπήν, ἣν ἀπετέλου ὁ σεβ. πρόην-μητροπολίτης Νικοπόλεως κ. Γαβριήλ, ἡ τέως ἐπιθεωρήτρια τῶν δημοτ. σχολ. Δίς Σεβαστῆ Καλλισπέρη, ὁ διευθυντὴς τής Γ' δημοτ. σχολῆς κ. Δούσης καὶ ἄλλοι, τήν ἀκραν ἐπιμέλειαν καὶ τοὺς ἀτύτους κόπους, ὅς καταβάλλει ἡ τόσον παιδαγωγικῶς ἐργαζομένη Δίς Ναυπλιώτου.

Ὁ σεβασμιώτατος κ. Γαβριήλ, ὅστις καὶ πολὺ ἐπισταμένως ἐξήτασεν, ἐξέφρασεν ἐν τέλει τὸν θαυμασμόν του διὰ τὰ ἀποτελέσματα τής σχολῆς καὶ συνεχάρη διὰ θερμῆς προσλαλιᾶς τοὺς γονεῖς, ὅτι εὐμοιροῦσι τοιαύτης διδασκαλοῦ, εὐχῆθεις τῇ ἐν παντὶ διακεκριμένῃ δεσποινίδι, ἐνδελεχῆ τήν πρόοδον τής σχολῆς ἐπ' ἀγαθῶ τῶν ἐμπειστευμένων αὐτῇ νεαρῶν ὑπάρξεων.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΙ

ΤΙΜΩΡΙΑ

Ἄχ! μὰ φορὰ σ' ἀγάπαγα Χωρὶς χαρὰ εὐρήθηκες
Μὰ ἄλλον ἀγαποῦσε Πανέρημος σὸ δρόμο,
Ἐγὼ μονάχος ἐκλαιγα Σὲ ἄφησε καὶ ἔνωσε
Κι' εἶν' μ' αὐτὸν γελοῦσε. Τῆς ὀφθαλμῶν τὸ τρέμο

Περίσανε τὰ δνετρα Καὶ εἶπε πῶς γάρησε
Καὶ ἦλθεν ἡ ἀλήθεια, Νά βρῆς τὴν ἄλλη ἀγκάλη,
Κι' οἱ ὄρκοι σας κι' οἱ πόθοι σας Μὰ ἦταν ἀργὰ τῆ φλόγα τῆς
Γενῆκαν παραμύθια. Τῆ πῆρ' ἀνεμολόγη!

Τῆ χαραυγὴ γελάγατε Αὐτὴ εἶνε ἡ τιμωρία μου...
Ἀγαπημένοι φίλοι, Μὴ κλαῖτε δάκρυα χαμένα,
Κι' ὅταν ὁ Ἥλιος ἔγερνε Ζωὴ αὐτὰ δὲ δίνουνε
Καὶ ἔφθασε τὸ δειλὴ. Σὲ στήθια νεκρωμένα.

28 Ἰουνίου 1903

Κωνσ. Μεσαηλίδης

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Ἐλάβομεν παρὰ τοῦ Δρ. κ. Θεοδ. Ν. Ἀποστολοπούλου βιβλία τινὰ ἐκ τής σειράς τοῦ παιδευτικοῦ αὐτοῦ συστήματος, ὡς καὶ τήν Ἀνάλυσιν τοῦ παιδ. συστήματος Θ. Ἀποστολοπούλου, ἃτινα ἐπεξεργασθέντες μετὰ προσοχῆς εὑρομεν ὅτι ὁ κ. Ἀποστολόπουλος εἶνε ἄξιος τής μεγάλης αὐτοῦ φήμης καὶ τής ὑποστηρίξεως τοῦ παιδευτικοῦ κόσμου τής Ἑλλάδος, καθόσον αἱ ἀπὸ εἰκοσαετίας ἐργασίαι αὐτοῦ εἶνε ἀμειβομένως γιγάντιαι τὰ δὲ ἔξοδα ἀνυπολόγιστα. Ἰδιώτης, μόνος, κατατροχόμενος καὶ κλεπτόμενος ὑπὸ πολλῶν ἐκδοτῶν καὶ δῆθεν συγγραφέων, ἐν τούτοις κατάρθωσεν, ἵνα φηγῆ ἡ ἀξιοζήλευτος ἐργασία αὐτοῦ καὶ τούτο οὐχὶ διὰ ποταπῶν μέσων ἀλλὰ δι' αὐτῆς τής ἀξίας τοῦ συστήματος αὐτοῦ δι' οὗ καὶ μόνου πραγματικῶς πρέπει νά περιμεινόμεν τὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων μας καὶ ἐπόμενος καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν.

Εἰς 46 βιβλία ἀνέρχεται ὁ ἀριθμὸς τῶν καθ' ἕνα-στον συγγραμμάτων τοῦ κ. Θ. Ἀποστολοπούλου, ἐξ ἧν ἅπαντα τὰ πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων εἶνε ἐγκεκριμένα δις καὶ τρεῖς ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργείου. Εἰς 17 ἀνέρχονται τὰ διδακτικὰ ἐγκεκριμένα ἔργα καὶ τέλος τὸν θρίαμβον τοῦ παιδευτικοῦ συστήματος αὐτοῦ κλείει σειρά δλόκληρος ἐπιστημονικῶν βιβλίων καὶ δδηγῶν τῶν διδασκάλων, βιβλίων σχολικῶν καὶ πινάκων χαρτογραφικῶν, ἃτινα ἀδύνατον εἶνε καὶ περιληπτικῶς ἔτι νά αναφέρωμεν.

Συνιστῶμεν εἰς ἅπαντα τὰ σχολεῖα καὶ δὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ τὸ παιδευτικὸν σύστημα Θ. Ἀποστολοπούλου ἐκ τῶν κατὰ τῶν αὐτῶν οὐτινος δύνανται καὶ ἐπὶ ἀπλῆ αἰτήσῃ των νά προμηθευθῶσιν δωρεὰν τοὺς σχετικὸς τιμοκαταλόγους καὶ τὸ ἐντυπον τεῦχος τής ἀναλύσεως τοῦ συστήματος τούτου.

Βιβλιεμπορεῖα Ἀποστολοπούλου Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώραν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου ἱατροῦ κ. Ἀλεξάνδρου Ι. Γεωργιάδη ἤρξατο ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῶν ἀνωτίτων περιοδικῶν σύγγραμμα οὐ σχολῆς εἶνε ἡ Δημοσία καὶ ἰδιωτικὴ ὕγιεινή, Ἀρχαὶ ὕγιεινῆς ἐφημερίδα εἰς τὸν πρακτικὸν βίον, Προφύλαξις ἀπὸ νοσημάτων καὶ ἐπιδημιῶν, Βρεφικὴ καὶ παιδικὴ ὕγιεινή, Ὑγ. τῆς καλλονῆς, Δημόσης ἱατρικῆ, κτλ. κτλ.

Συνδρομαὶ ἐξαμηνιοί: Ἑλλάδος δρχ. 3 Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 3

Γραφεῖον ὁδὸς Νεοφύτου Μεταξὰ 5

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

15. ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

— Πού εδρίσκειται ο σέξυγος της Κυρίας;

14. Αίνιγμα

Ἄν καὶ οὐδέλω εἶμαι τι τῶν ἄλλων παραπάνω
Ἐν τούτοις ἄκου τι μῦθον κατὰμονον νὰ κάμω·
Νὰ φαίνομαι στὸν Οὐρανὸν, νὰ ρέω στὴν Ἄσταν,
Νὰ εἶμαι καὶ γνωστὴ θεὰ εἰς τὴν μυθολογίαν,
Καὶ γένος ἄνθους ἐν ταυτῷ· δὲν εἶνε νὰ τὰ χάσῃς;
Ποῖο ἄλλο θαῦμα εἶναι αὐτὸ εἶδε ποτὲ ἢ πλάσις;

15. Στοιχειόγραφος

Ἄν τὰ παράδοξ' ἀγαπᾷς καὶ ἐν γένει τὰς ἐκπλήξεις
Δὲν ἔχεις ἢ τὸ βλέμμα σου εἰς κένταυρον νὰ ρίξῃς
Καὶ ἂν ἰδῇς πῶς δύνασαι ἐν πόδι του ν' ἀρπάξῃς
Σὲ βαϊδαῖω—πῶς μὰ τὸ ναί—ἀμέσως θὰ τὰ χάσῃς.

16. Μυστικὴ ἐρώτησις

Διδάσκαλος. Πῶς μέρος λόγου εἶνε ὁ ...

Μαθητῆς. Ἐπιθετον τριγενές καὶ τρικατάληκτον!

Διδάσκαλος. Μπά!! Καὶ πῶς κάμνουν τὰ τρία γένη;

Μαθητῆς. Ὁ... Ἡ... Τό...

Διδάσκαλος. (γελῶν) Μὰ τί λέγεις, παιδί μου! Τὸ ἄρσενικὸν εἶνε διάσημος Ρωμαῖος, τὸ θυλικὸν Χερσόνησος καὶ τὸ οὐδέτερον ὄπωρα!

Δάρισα

Ἄλιξ. Χαρίτος

ΑΥΞΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

2ου ΤΕΥΧΟΥΣ

5. Ὁ ὕλοτόμος σχηματίζεται ὑπὸ τῆς βάσεως τοῦ ἀριστεροῦ δένδρου, ἂν ἡ εἰκὼν ἀνασπαραφῇ:

Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Γερ. Μηλιαράκης ἐκ Πειραιῶς, ὁ κ. Μίλων Κοκχέθης ἐξ Ἀθηνῶν, τὸ Γλυκὸ Φῶς ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Ἀπελπίς ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δίς Κική Μερλοπούλου ἐκ Πειραιῶς.

6. Δάς — κάλος = Δάσκαλος.

Ἐλυσαν αὐτὸ πάντες οἱ ἀνωτέρω.

7. Θεός — Ρίον = θεωρεῖον.

Οὐδεὶς ἔλυσεν αὐτό.

8. Πολύκαρπος ἦν Πατριάρχης.

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Κική Μερλοπούλου ἐκ Πειραιῶς, ὁ κ. Γερ. Μηλιαράκης ἐκ Πειραιῶς, τὸ Γλυκὸ Φῶς ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Πόπη Γέροντα ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Μίλων Κοκχέθης ἐξ Ἀθηνῶν.

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΑ

Μεταφέρεται ἀπὸ 1ης 7] βρίου ἐπὶ τῆς πλατείας Συντάγματος ἀνωθε τοῦ βεβλιοπωλείου Μπέκ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς μετακομίσσεως τοῦ πασιγνώστου τούτου φωτογραφίου πλείοται ἀνακαινίσεις γίνονται. Παρηγγέθησαν καινούργιαι πολῖτιμοι ἀμφιόσεις ἐθνικαὶ (1821) ὡς καὶ ἀρχαῖαι καὶ Ἑλληνικαὶ διακυρίας καὶ δεσποινίδας. Ἀπὸ 1ης 7βρίου θὰ λειτουργεῖ καὶ σκοτεινὸς θάλαμος διὰ τοὺς ἐρασιτέχναις φωτογράφους (amateurs). Νέος γερεμανὸς φωτογράφος (re-toucher) ἐκλήθη ἔξοχος καλλιτέχνης, μοναδικὸς διὰ τὰς μεγεθύνσεις (agrandissement). Καὶ τὸ σπουδαιότερον νέα φωτογραφία καὶ σκευαὶ καὶ fond, ἔρχονται μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἄμεσα μετὰ τῶν καινούργιων ἐπιπέλων καὶ τῆς νέας ζωγραφικῆς θὰ καταρτίσῃσι τὸ ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος ἀτελιὸν τὸ κομψότερον καὶ ἀριστοκρατικότερον τῶν Ἀθηνῶν.

ΑΣΤΡΑΓΙΗ

Τὸ μίγα φωτογραφεῖον τοῦ Πειραιῶς τοῦ κ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ.

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΜΑΞΟΣΤΑΣΙΟΥ ἐν Πειραιῶι

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Α. Ἐ. Καρπενήσιον. Συνδρομὴ καὶ ἐπιστολὴ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις καὶ σχετικὴ ἀπάντησις ταχυδρομικῶς.—Η. Ἐ. Πάτρας. Ἐπιστολὴν καὶ συνδρομὴν ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ταχυδρομικῶς γράφομεν.—Δ. Μ. Κάιρον. Ἐλήφθη. Σὰς ἀπητητήσαμεν.—Α. Μ. Αἰτωλικόν. Εἰπέτε στεροῦμεθα ἀπαντήσεώς σας.—Α. Λ. Κάρρον. Ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—Ν. Π. Ζιμνίσεα. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Συνδρομητῆς ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—Κ. Π. Ἀλεξάνδρειαν. Συνδρομητῆς ἐνεγράφη. Τόμοι καὶ λογαριασμοὶ ἐστάλησαν. Ἀναμένομεν νεώτερά σας. Εὐχαριστοῦμεν. Δὲν λησμονοῦμεν ὠραίας στιγμὰς καὶ μελέδαι καὶ καρφίδαι καὶ ὠραία τσιγαρέτα.—Π. Κ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήφθη ὠραία ἐπιστολὴ σας καὶ ἀπητητήσαμεν ἀμέσως. Ἀναμένομεν εὐχάριστον ἀποτέλεσμα.—Α. Π. Χανιά. Δελτάριον ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. ἔχει καλῶς.—Γ. Κ. Ὀδησσόν. Ἀπαντήσαμεν καὶ ἀναμένομεν συντάμω νεώτερά σας.—F. P. Quebec. Abonnement reçu ainsi que journal. Mille merci.—Γ. Ρ. Τεργέστην. Ζητούμενον φύλλον σὰς ἐστάλη. Ταχυδρομικῶς γράφομεν.—Δ. Σ. Ζάκυνθον. Δρ. 16 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Η. Δ. Σ. Πάτρας. Δελτάριον ἐλήφθη καὶ ταχυδρομικῶς ἔχετε λεπτομερῆ ἀπάντησιν.—Α. Κ. Cap Town. Συνδρομητῆς ἐνεγράψαμεν καὶ τεύχη ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Στείλατε καὶ ἐπίχρυσαι. Γράφομεν.—Κ. Δ. Πτολεμαῖδα. Σὰς ἐνεγράψαμεν καὶ ἐπιζῶμεν εὐχαριστηθῆτε. Κώλυμα ἦρθη. Γράφομεν.—Α. Β. Κέοχουραν. Διούθυναίς σας ἡλλάγη, ὡς γράφατε.—Ζ. Κ. Μελίτην. Ἐπιστολὴ καὶ περιεχόμενον ἐλήφθη. ἔχει καλῶς. Εἰκὼν στέλλεται.